

lost in Sunlayagum 1

รักที่รัก

illust : Sinvia story : saturday0228

1

Work ไร้ Balance

สิ่งที่ปลูกบริรักษ์ในเช้าวันพุธไม่ใช่เสียงไก่ขัน ไม่ใช่เสียงนก ไม่ใช่สายลมเย็นหรือไอน้ำค้างตอนเช้ามืด แต่เป็นเสียงแผดร้องจากโทรศัพท์เครื่องสีดำ ซึ่งดังชนิดที่ว่า ต่อให้หลับลึกแค่ไหน...

‘ถ้าคุณยังไม่ตาย ยังไงคุณก็ตื่น’

บริรักษ์สะดุ้งสุดตัว ก่อนเอื้อมมือกดรับสายเพื่อจบปัญหาทั้ง ๆ ที่ตาทั้งสองข้างยังคงปิดสนิท

“ครับ...อินเทิร์นบริรักษ์รับสายครับ” เสียงของเขาในเวลานี้มันทั้งแหบและทุ้มกว่าที่เคย ร่างสูงโปร่งที่ยังคงจ้วเจียสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดก่อนยันตัวขึ้นนั่ง หลังจากนั้นจึงวาดขาทั้งสองข้างลงข้างเตียงสีฟ้าขนาดสามฟุตครึ่งภายในห้องพักแพทย์

“พี่รักครับ...นี่ต้องเองนะ อาจารย์แสดงมาราวนด์แล้วนะครับ” เสียงจากปลายสายของต๋อง เอกซ์เทิร์นที่ราวन्दอยู่วอร์ดสูติ-นรีเวชกับบริรักษ์ดังขึ้น ส่วนคนที่ยังเมาซี้ตาพยายามอย่างมากที่จะรวบรวมสติของตนเองกลับมาและตอบรับกลับไป

“ครับ ได้ยวพีขึ้นโปนะ”

เขาวางสายแล้วหยิบแว่นสายตารอบเงินขึ้นสวม หลังจากนั้นก็สะดืระเลี่ยนอยพอให้ตื่น พร้อมทั้งเสยผมชี้ฟูที่ตกลงมาปรกหน้าผากขึ้นลวก ๆ

ดวงตาคมกวาดมองพื้นเตียง ส้ารวจผ่านความมืดสลัวภายในห้องพักแพทย์เพื่อหาปากกากับตราปั้มชื่อของตน ก่อนจะหยิบของทั้งสองอย่างที่ถูกกองไว้ข้างหมอนขึ้นมา สวมแมสก์ทางการแพทย์ สีเขียวแล้วพาตัวเองออกจากห้องพักในเวลา 06.00 น.

สายลมเย็นปะทะเข้ากับใบหน้าของบริรักษ์ทันทีที่เขาเปิดประตูออกจากห้องคลอดได้สำเร็จ ชายหนุ่มในชุดสครับสีชมพูอ่อนเดินไปตามทางเดินในโรงพยาบาล ก่อนกดลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังชั้นสี่ของตัวอาคาร

เขานึกขอบคุณแสงสว่างภายในห้องโดยสารที่ทำให้รู้สึกตื่นมากขึ้น อดไม่ได้ที่จะหรีตาลงเพื่อปรับการมองเห็น พร้อมกับส้ารวจภาพสะท้อนของตนเองในกระจก มันเป็นเงาของชายหนุ่มคนหนึ่ง ในวัยยี่สิบสามย่างเข้ายี่สิบสี่ปี ที่ถูกเคียวกรำด้วยภาระงานมาตลอดหลายคืน โดยมีรอยคล้ำใต้ตาเป็นเครื่องยืนยันชั้นดีว่าเขานั้นทำงานได้คุ้มค่างับเงินเดือน

ซึ่งนี่มันคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม

ถ้าบริรักษ์เป็นพนักงานบริษัท...สิ้นเดือนนี้เขาต้องได้ค่าโอทีจนเอาไปตั้งตัวได้แน่นอน

อินทรีนหนึ่งที่ร่างกายเหนื่อยล้ายืนพิงผนังอย่างหมดอาลัยตายอยาก ใช้เวลาเพียงไม่นานนักสัญญาณเตือนก็ดังขึ้น ซึ่งบ่งบอกว่าในขณะนี้เขาได้เดินทางมาจนถึงที่หมายแล้ว ดังนั้นเมื่อประตู

อะลูมิเนียมเปิดออก ร่องสูงโปร่งจึงก้าวเท้าออกจากลิฟต์แล้วเดินไป
ยังประตูฝั่งตรงข้ามทันที

ชายหนุ่มพาตัวเองมายัง Nurse station แล้วสำรวจบรรยากาศ
โดยรอบ เขาพบว่าช่วงเช้าแบบนี้รอบกายช่างเงียบเหงา บนชั้นสี่มี
พื้นที่กว้างมาก ซึ่งจัดเป็นพื้นที่สำหรับผู้ป่วยในของแผนกสูติ-นรีเวช
รับดูแลเฉพาะผู้ป่วยหญิงที่มีข้อบ่งชี้ให้ทำการรักษาภายในโรง-
พยาบาล โดยแบ่งเป็นห้องรวมทั้งหมดสามสิบถึงสี่สิบเตียง และห้อง
พิเศษอีกจำนวนหกห้อง

บริรักษ์เดินผ่านห้องตรวจภายใน ก่อนตรงไปยังเตียงผู้ป่วย
ลำดับที่ 1 เพื่อเริ่มต้นการทำงาน

“อาจารย์สวัสดิ์ครับ” อินทิรัตน์หนึ่งเอ่ยทักทายพร้อมทั้งยกมือ
ไหว้อาจารย์แสง อาจารย์อาวูโสที่จะเกษียณในปีนี้ ทันทีที่มายังวง
ราวนต์ได้สำเร็จ

สถาปน์จากแผนกสูติ-นรีเวชพยักหน้ารับเล็กน้อยแล้วเริ่ม
ตรวจอาการของผู้ป่วยเตียงแรก หลังจากนั้นจึงประเมินว่า เมื่อ
ทำการรักษาแล้วร่างกายของคนไข้ตอบสนองไปในทิศทางใด และ
วางแผนการดูแลในขั้นถัดไป

ซึ่งแน่นอนว่าอาจารย์แสงมักจะสนใจเป็นพิเศษเสมอถ้า
เตียงนั้นเป็นคนไข้ที่ฝากพิเศษกับอาจารย์ และจะโหดร้ายกับเด็กสาว
ที่มานอนโรงพยาบาลด้วยโรคที่อาจเกิดจากการมีเพศสัมพันธ์

อินทิรัตน์หนึ่งพยายามบั่นหน้าภายใต้แมสก์ทันที เมื่ออาจารย์
อาวูโสกำลังเอ่ยขออนุญาตผู้ปกครองของเด็กสาววัยสิบหกปีที่มา
ด้วยอาการของภาวะอักเสบในอุ้งเชิงกราน พร้อมทั้งเชิญคุณแม่ออก
ไปด้านนอกเพื่อทำการซักประวัติเพิ่มเติม หลังจากนั้นจึงเริ่มต้น
อบรมสั่งสอนผู้ป่วยที่นอนหน้าเตียงอยู่คนเดียว

“หนูอายุเท่าไรคะ”

“สิบ...สิบหกคะ” เด็กสาวตอบเสียงแผ่ว ได้แต่เฝ้าปากแน่น และหลบตาเมื่ออาจารย์แสวงเอ่ยต่อ

“อ้อ” อาจารย์อาวูโสเกริ่น ก่อนมองหน้าคนไข้ “แล้วหนูคิดว่าเด็กอายุสิบหกเขาควรทำอะไรอยู่”

อินเทิร์นหนึ่งที่ไร้ความคิดเห็นได้แต่ยืนเงยบึ้งบงกชทนทานั้น พลังลอบสบตากับน้องเอกซ์เทิร์นท่ามกลางเสียงซุ่ม ๆ ของชายวัยใกล้เคียง

“เรียนคะ...”

“ใช่ ควรเรียน แล้วหนูได้ไปเรียนไหม หรือว่าหนูไปทำอะไรมา”

บริษัทที่ได้ฟังขมวดคิ้วมุ่น พยายามเก็บสีหน้าเนื่องจากรู้สึกอึดอัดแทนผู้ป่วย ได้แต่เฝ้ามองสำรวจสมาชิกที่เหลือที่กำลังยืนป็นหน้าไม่ต่างกัน ก่อนก้มมองรองเท้า Crocs สี Light-Blue ที่ตนเองสวมอยู่แทน เพราะไม่รู้ว่าควรเอาสายตาไปวางไว้ที่ไหนดี

บรรยากาศระอึกระอ่วนในยามเช้าชวนทำด้วยยากแบบนี้ มักเกิดขึ้นทุกวันพุธที่อาจารย์โอม ผู้เป็น Maternal fetal medicine specialists, Young staff ประจำอร์ดในเดือนมิถุนายนไม่อยู่ เนื่องจากว่าอีกฝ่ายต้องออกตรวจคลินิกครรภ์ที่มีความเสี่ยงสูง อาจารย์ที่รับผิดชอบในวันพิเศษนี้จึงเป็นอาจารย์แสวงแทน

และถ้าให้กล่าวถึงอาจารย์แสวงในมุมมองของบริษัทนั้น เขาก็ไม่แน่ใจนักว่าควรเป็นการกล่าวถึงในรูปแบบใด เพราะนอกจากภาพจำของชายวัยใกล้เคียงที่ค่อนข้างมีความคิดยึดติดกับตนเอง ชอบรัฐบาลทหาร และมองว่าเด็กรุ่นใหม่ไม่ได้เรื่องแล้วนั้น ชายหนุ่มก็ไม่รู้จะอธิบายถึงอาจารย์ท่านนี้เพิ่มเติมอย่างไรดี

แต่เอาเป็นว่า ในหัวของบริรักษ์มันว่างเปล่าอย่างเช่นตอนนี้ ทุกครั้งเมื่อต้องรับมือกับอาจารย์

หลังจากอาจารย์ตรวจ (และสั่งสอน) ผู้ป่วยเด็กสาวเสร็จแล้ว วงราวन्दก็ขยับไปยังเตียงถัดไป จนกระทั่งเดินมาถึงห้องพิเศษ 4 ซึ่งเป็นห้องของผู้ป่วยที่อาจารย์แสงเป็นผู้ผ่าคลอดให้ น้ำเสียงและท่าทีที่ใช้พูดคุยแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับผู้ป่วยรายอื่น ส่วนบริรักษ์เองก็ได้แต่เขียน Order management ลงบนชาร์ตในระหว่างรออาจารย์ถามไถ่อาการ

“นั่นเดี๋ยวน้องอินเทิร์นทำ MVA เติงสามกับเติงสี่เลยเนอะ ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทร. หาพี่ได้ แต่เอาที่ Emer นะ ไม่ Emer น้องไม่ต้องโทร.” สตาฟฟ์จากวอร์ดสูติ-นรีเวชพูดขึ้นขณะกำลังล้างมืออยู่บริเวณอ่างขนาดกลางสีขาวภายใน Nurse station หลังจากราวन्दเสร็จเรียบร้อยแล้วในเวลาเกือบ 07.00 น.

“เราทำ MVA เป็นอยู่เนอะ” ไม่วายหันมาพูดซ้ำอีกครั้ง

ฝ่ายร่างสูงโปร่งที่ยืนถือชาร์ตอยู่ไม่ไกลนักก็พยักหน้ารับและเอ่ยตอบ “ทำเป็นครับ”

“โอเค” ชายวัยใกล้เกษียณเช็ดมือตนเองกับผ้าสะอาด ก่อนเงยหน้าขึ้นมามองคนอายุน้อยกว่า “ดี...ฉันผมไปแล้วนะ มีอะไรก็โทร. ได้”

แต่ถ้าไม่ฉุกเฉิน...ไม่ต้องโทร.

อินเทิร์นหนึ่งคิดกับตนเองในใจอย่างขมขื่น ก่อนยิ้มสุภาพมองส่งอีกฝ่าย “ขอบคุณนะครับอาจารย์” หลังจากนั้นจึงยกมือไหว้ชายอาวุโสพร้อมกับนักศึกษาแพทย์อีกสี่คน

อาจารย์แสงเห็นอย่างนั้นจึงพยักหน้ารับแล้วเดินจากไป บรรยาการภายในห้องทำงานผ่อนคลายขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ก่อนที่

ท้องฟ้าจะเริ่มเปลี่ยนสีและทัศนวิสัยด้านนอกจะเริ่มเปลี่ยนไป

ซึ่งโดยปกติแล้ว การตื่นเช้าไม่ได้ทำให้บริรักษ์รู้สึกว่ามีชีวิต
เฮงซวยเท่าไร แต่การต้องเริ่มงานเร็วขนาดนี้เพราะสภาพที่ต้องกลับไป
เปิดคลินิกให้ทันเวลา 09.00 น. นี่สิ ที่ทำให้เขาารู้สึกถูกเอาเปรียบ
และไม่ได้รับความยุติธรรมอยู่พอสมควร

“น้องหมอจะพูดเลยไหม” เจ้าหน้าที่พยาบาลประจำเวรตึก
ถามขึ้น ในขณะที่มือกำลังเปิดชาร์ตเพื่อรับออร์เดอร์

ฝ่ายอินเทิร์นหนึ่งที่อยู่เวรมาทั้งคืน เมื่อได้ยินดังนั้นจึงนั่งคิด
เล็กน้อยก่อนตอบ “เดี๋ยวผมขอไปอาบน้ำก่อนแล้วกันครับ ค่อยพูด
ตอนเวรเช้าทีเดียว”

“ดีมากน้องหมอ...” หญิงสาวที่กำลังเหนื่อยอ่อนแอขึ้นอย่าง
ดีใจทันที เนื่องจากเธอไม่ต้องเข้าช่วยทำหัตถการ เจ้าหน้าที่พยาบาล
มองร่างสูงโปร่งราวกับพ่อพระมาโปรด หลังจากนั้นก็ถอนใจแล้ว
กลับไปจัดการงานบนโต๊ะต่อ

บริรักษ์เห็นดังนั้นจึงหยิบชาร์ตขึ้นมาแล้วเอ่ยกับนักศึกษา
แพทย์ที่ราวन्दด้วยกัน “น้องไปกินข้าวเข้ากันก่อนก็ได้นะ พี่กลับขึ้น
วอร์ดเมื่อไหร่เดี๋ยวพี่ไลน์หา”

อินเทิร์นหนึ่งบอกอย่างใจดีเพราะดูท่ามาเข้าขนาดนี้คงไม่มี
ใครกินข้าวทัน น้องๆ พักหน้ารับก่อนไหวขอบคุณบริรักษ์ที่ฝาก
ศิระรับไหวอีกที หลังจากพวกน้องๆ เดินออกไปแล้ว ร่างสูงโปร่ง
จึงนั่งบนเก้าอี้เหล็กเพื่อเคลียร์ชาร์ตต่อ พร้อมทั้งดูค่าผลเลือดที่
เพิ่งออก และเขียนใบรับรองแพทย์ให้เต็มที่จำหน่ายผู้ป่วยกลับบ้าน

“น้องหมอ เมื่อคืนได้นอนบ้างไหมเนี่ย” ระหว่างที่เขียนใบ
รับรองแพทย์ไปตาปริ้อไป ฝน...พยาบาลสาวที่อายุมากกว่าบริรักษ์

ไม่กี่ปีก็ยืนดูมะม่วงเปรี้ยวมาให้ และชวนคุยในขณะที่ปากของเธอ กำลังเคี้ยวผลไม้ไปด้วย

หญิงสาวสำรวจสีหน้าอิดโรยของอีกฝ่ายพลางเอ่ยต่อ “เห็น ฟีนกเวรดิกับบอกว่าตลอดทั้งคืนเลยหรอ”

“ทั้งคืนเลยพี่ ผมเพิ่งได้นอนตอนตีสี่เอง” บริรักษ์ที่เพิ่งซิมไป หนึ่งคำตอบ ก่อนทำหน้าที่เมื่อรสชาติเปรี้ยวปรืดเจ็ดฟันแผ่ซ่านไป ตามโพรงปาก ร่างสูงโปร่งแทบจะต้องคายทิ้ง ในขณะที่พยาบาลสาว สามารถเคี้ยวกร้วม ๆ กัดกินได้อย่างสบาย

ฝ่ายฝนเห็นดังนั้นจึงยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู ซึ่งเธอเอ็นดูทั้ง มะม่วงเปรี้ยวและคนเคี้ยวมะม่วงที่ทำงานมาทั้งคืน

“โอ้ ลูก...” พยาบาลสาวเอ่ยเสียงอ่อน ก่อนถามบริรักษ์ว่าให้ สั่งข้าวเผื่อหรือไม่

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมกลับไปกินที่ห้อง” อินเทิร์นหนึ่งปฏิเสธ อย่างเกรงใจ และขอบคุณอีกฝ่ายที่เอ่ยชวน หลังจากนั้นจึงขอตัว กลับไปอาบน้ำที่ห้องเมื่อตนเองเขียนใบรับรองแพทย์เสร็จ

ซึ่งหอพักแพทย์ของบริรักษ์ที่ทางโรงพยาบาลจัดให้นั้น เป็น หอพักขนาดห้าชั้นที่เพิ่งสร้างเสร็จได้ห้าปี และเขารู้สึกขอบคุณมาก ที่หอพักใหม่นี้มีทั้งน้ำอุ่นและแอร์ เพราะเพื่อนบางคนที่จองไม่ทัน ได้อยู่หอพักเก่าที่ไม่มีทั้งแอร์และน้ำอุ่น

หลังจากอาบน้ำเสร็จอินเทิร์นหนึ่งก็เลือกหยิบเสื้อยืดสีขาว กับกางเกงสแล็กสีดำขึ้นสวม คลุมทับด้วยเสื้อกาวน์ที่ปักตราสถาบัน ที่ตนเองจบมา จากนั้นจึงเดินอย่างหมดเรี่ยวหมดแรงกลับวอร์ด พร้อมกับขนมปังจากร้านสะดวกซื้อในมือ

บริรักษ์ยังจำครั้งแรกที่เขาทำหัตถการได้เสมอ ตอนนั้นเขายืน อยู่ตรงหน้าคนไข้ที่นอนอยู่บนขาหยั่ง มีญาติใส่อุปกรณ์ที่ผ่านการฆ่า

เชื่อมาอย่างดีตั้งอยู่ข้าง ๆ กัน ส่วนด้านหลังเป็นน้องปี่สี่สามคนที่อาจารย์อนุญาตให้เข้ามา (ซึ่งขออนุญาตคนไข้แล้วเช่นกัน) และอาจารย์โอมที่สอนบริรักษ์อย่างใจเย็นนั้นก็ช่วยทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย ไม่ได้กดดันเท่าที่เขาจินตนาการ

นั่นเป็นความโชคดีอย่างหนึ่งในชีวิตของบริรักษ์เมื่อเทียบกับเป้ง เพื่อนชายรุ่นเดียวกันที่ราวन्दกับอาจารย์มะนาว รายนั้นอาจารย์แค่เดินมาบอกว่า ‘น้องคงชุดเป็นแล้วเนอะ’ แล้วก็หันหลังเดินจากไป ในขณะที่มันกำลังสวมถุงมือ

และทุกวันนี้บริรักษ์ยังต้องฟังเป้งเล่าด้วยความเศร้าใจอยู่เสมอว่า มันต้องชุดมดลูกเป็น ณ เดียวนั้น ทั้ง ๆ ที่ทั้งชีวิตมันเคยชุดอยู่สองครั้ง คือตอนเป็นเอกซ์เทิร์นซึ่งนั้นก็ผ่านมาเกือบปีแล้ว

บริรักษ์กลับขึ้นวอร์ดเพื่อทำหัตถการและรับผู้ป่วยใหม่ กระทั่งถึงตอนพักกลางวันเขาก็ออกมากินอาหารกลางวันที่โรงอาหารพร้อมกับเป้งและพลอยชมพู เพื่อนอินเทิร์นที่ขึ้นวอร์ดสูติ-นรีเวชพร้อมกัน

มันเป็นโรงอาหารระบบพัดลมที่อากาศถ่ายเทสะดวก แต่ก็ร้อนมากเช่นกันเมื่อมันตั้งอยู่ในประเทศไทย บุคลากรทางการแพทย์และคนไข้ที่มาตรวจในวันนี้เดินกันให้ซวกไขว่ และจับจ้องที่นั่งตามโต๊ะจนโรงอาหารดูเล็กลงถนัดตา

“รัก” เป้งเอ่ย ก่อนเงยหน้ามองอีกฝ่าย “มึงไปทำวีรกรรมอะไรไว้ที่ห้องคลอดเมื่อคืนวะ เข้ามาที่พยาบาลพูดถึงมึงให้กูฟังยันเที่ยงอะ” เพื่อนชายที่กำลังเปียขาวในจานพูดกลั้วหัวเราะ

ส่วนอินเทิร์นหนึ่งที่ได้ยินดังนั้นก็ทำหน้าแข็งทันทันที “ก็คลอดไ่มึง”

“ถึงว่า...กูไปหาอีเป้งที่ห้องคลอดตอนเช้า เที่ยงโล่งเชียว”

พลอยชมพูเอ๋ย

“แม่คนไหนท้องแรกดูจะไม่คลอดคีนี่แน่ๆ ก็คลอดเวอร์กันหมด ลำสุดมาแอดมิตตอนตีหนึ่ง ก็คลอดเลยตอนตีสี่ ภูแบบพอแล้ว ถ้ามาคลอดอีกคนภูร้องไห้กลางห้องคลอดจริง ๆ ด้วย”

นอกจากพลอยชมพูที่ทำหน้าสงสารพอเป็นพิธีแล้ว ก็ยังมีเป้งที่ซ้ำใส่กันเป็นการให้กำลังใจ

“เออ แต่ห้องคลอดแหม่งทำภูเป็นบ้าจริง” เป้ง

“นอกจากภูต้องรับมือกับอาจารย์อ้อมแล้ว ก็ต้องรับมือกับพี่พยาบาลอีก ภูเหนื่อยจะทำงานด้วยฉิบหาย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจาก ค่ำบ ได้ค่ำบ โอเคค่ำบ” ร่างสูงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของบริรักษ์บ่นต่อ โดยไม่ลืมเน้นเสียงตรงคำว่า ‘ค่ำบ’ เพื่อให้เห็นภาพจริง จากนั้นจึงดักข้าวกะเพราไข่ดาวเข้าปาก

“ล่าสุดเป็นเคสฝากพิเศษของอาจารย์ ภูไป PV ดูเพราะคนไข้ปวดท้องมาก ก็ด่าภูอีกว่าใครอนุญาตให้เธอทำ พอเป็นอีกเคสหนึ่งปวดท้องแหม่งเหมือนกัน ที่นี้ภูก็แจ้งอาจารย์ไปเลยว้ย กะแบบ... ด่าภูไม่ได้ละ สรุป แหม่งก็ด่าภูอยู่ดีว่าจะรายงานเคสทำไม PV ก่อน ภูแบบอ้าว ก็เคสฝากพิเศษของอาจารย์มัยยะ หรือไง ภูต้องทำตัวยังไงวะ”

พลอยชมพูที่เคยผ่านประสบการณ์คอเกือบขาดได้แต่พยักหน้าหงิกๆ อย่างเข้าใจ เพราะเหตุการณ์นี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับเป้งแค่คนเดียว แต่บรรดาอินเทิร์นหนึ่งที่ผ่านห้องคลอดมาแล้วล้วนประสบพบเจอกันทุกคน

อย่างบริรักษ์เองก็เช่นกัน จนกระทั่งได้มาเจอกับอาจารย์อ้อมบิดาแห่งสูตินรีเวชศาสตร์ที่ซุบซิบตเขาขึ้นมาอีกครั้งหลังความตาย พวกเขาใช้เวลาที่เหลือภายในโรงอาหารหมดไปกับการกินข้าว

และระบายปัญหาชีวิต ก่อนที่พลอยชมพูจะเปลี่ยนหัวข้อในการพูดคุย

“เออ” เธอเกริ่น “พวกมึงเคยเจออาจารย์หม่อมยังอะ”

เป้งที่ยังคงเชียวฉีกยาวออกจากผัดกะเพราไม่เสร็จเงยหน้าขึ้นร่วมวงสนทนาทันทีอย่างสนใจ “ใช่เจนนัลลีย์คนใหม่ปะ”

“ใช่” พลอยชมพู

“ทำไมวะ” เป้ง

“วันนี้กูไปทำหมันมา แล้วพี่พยาบาลที่โออาร์หาคุยกันว่าเป็นลูก ผอ. โรงบาลคนก่อนไร้ กูเลยอยากรู้ว่าอาจารย์แกเป็นใคร” หญิงสาวที่เป็นคนจุดประเด็นหยิบไค้ขึ้นมาดู ก่อนวางแก้วลงแล้วใช้หลอดคนไปมา

“ใช่คนที่เคยนั่งกินข้าวกับอาจารย์โอมปะ”

“เมื่อวานอะหรอ”

“เออ”

“ไม่รู้วะ”

ทั้งสองคนยังคงสนทนาโต้ตอบ ปล่อยให้บริรักษ์ที่กำลังดื่มด่ำกับรสชาติอาหารนั่งกินอยู่คนเดียว ร่างสูงโปร่งที่ได้ยินบ้างไม่ได้ยินบ้าง ได้แต่ยกโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อตอบข้อความจากแอปพลิเคชันไลน์ที่ส่งมาจากเมย์ หรือนฤเบศ แพทย์พี่เลี้ยงแห่งวอร์ดศัลยกรรมที่อยู่โรงพยาบาลเดียวกัน

เมย์ : กลับป่าวคะ ที่รัก

เมย์ : รอบนี้พี่ขับคะ

เมย์ หรือนฤเบศที่ว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องผู้ชายซึ่งอายุมากกว่า

บริรักษ์หนึ่งปี และเป็นลูกของป่าณีกับสามีชาวต่างชาติที่ชื่อนิค
ทั้งคู่เปิดโรงงานน้ำและน้ำแข็งรวมไปถึงปั้มน้ำมันขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่
ในอำเภอศรีษะนาถของจังหวัดสุโขทัย และเป็นคนทีโล่นมาชวน
บริรักษ์กลับบ้านในวันเสาร์อาทิตย์นี้ด้วยกัน

รัก : อยู่เวรรร T_T

เมย์ : ขาดิคะ

รัก : ม่าย

รัก : รอบนี้พลอยกลับบ้าน รักแลกกับพลอยไว้แล้ว ต้องไป
รวนด้เข้าให้สายเพื่อนด้วย

เมย์ : เซ็งคะเทอ

เมย์ : กลับบ้านคนเดียวแล้วใครจะเปิดเพลงให้ฟังบนรถได้
เพราะเท่ามึงอีก

สรรพนามประหลาดไม่ว่าจะ น้อง มิ่ง หรือเธอ เมย์ก็สามารถ
ใช้มันได้ทั้งหมดถ้าเกิดต้องคุยกับบริรักษ์

รัก : ครึ่งหน้าใจ

เมย์ : ครึ่งหน้าไรอ่า เทอครึ่งหน้ามาก็ครึ่งละ

รัก : โอ้ย ทำไมวันนั้นมันวอแวจ้ง ปกติไม่เห็นชวนขนาดนี้

บริรักษ์ที่เริ่มจับทางได้ขมวดคิ้วมุ่น วอแวขนาดนี้อีกฝ่ายต้อง
มีจุดประสงค์แอบแฝงอย่างแน่นอน แต่ก่อนที่จะได้สงสัยไปมากกว่า
นี้ คนอายุมากกว่าก็เป็นฝ่ายเฉลยออกมาเอง

เมย์ : รักโลกก็ต้องช่วยกันประหยัดน้ำมันปะ

รัก : หากคนช่วยหารก็บอกมาเหอะ

อินทิรีนหนึ่งที่ตามเกมคนอายุมากกว่าทันกลอกตาอย่าง
หน้ายัยใจทันที หลังจากนั้นจึงอ่านข้อความที่คนพี่ส่งกลับมา

เมย์ : ง๊ะ เทออะ

เมย์ : รู้ทันเค้า

รัก : สติเกอร์อ้าว*

รัก : อย่างมึงอะพี่เมย์

เมย์ : ไรอาหนู

รัก : อีโมจิมองบน*

เมย์ : งั้นพรุ่งนี้ไปแดกชาบูกัน อยากไปดูหนังที่เซนด้วยวะ

เมื่อหว่านล้อมไม่สำเร็จ ลูกครึ่งที่เปลี่ยนใจจึงชักชวนคนอายุน้อยกว่าไปกินบุฟเฟต์แทน และแน่นอนว่าเจ้าชายแห่งการสั่งของอย่างบริรักษ์ไม่เหลือเงินมากพอให้ใช้ฟุ่มเฟือยอีกต่อไป

รัก : เพิ่งสั่งลาไฟงไปอ่า รอก่อนได้มะ

รัก : ไม่มีเงินจะกินข้าวแล้วเนี่ย

เมย์ : เลี้ยง

รัก : !

รัก : มึงเป็นใครเนี่ย มาสั่งเมย์ได้ยังงี้

เมย์ : สัส

เมย์ : ละเทอจะไปไม่ไป

รัก : ไปค้าบบ

รัก : รักเมย์อะ เมย์ดีที่สุด

รัก : อีโมจิหัวใจ*

เมย์ : ค่ะ

แล้วคนที่แค่อยู่นะๆ ก็ได้ลากลอยอย่างบริรักษ์มีหรือที่จะปฏิเสธ อินเทอร์เน็ตนี้ยิ่งมกิมอย่างดีใจทันทีที่มีคนเลี้ยง จากนั้นจึงวางโทรศัพท์ลงและพยายามกินข้าวให้หมดจานแทน ถึงแม้ผัดกะเพราที่มีแต่ถั่วฝักยาวจะเค็มเหลือเกินก็ตาม

เมื่อกินเสร็จ บริรักษ์และเพื่อน ๆ ก็ตัดสินใจกลับตึก ก่อนแยกย้ายไปทำหน้าที่ของตนเอง ฝ่ายร่างสูงโปร่งที่ขึ้นวอร์ดมาดูคนไข้โรคเคลียร์งานที่เหลือและนั่งสรุปชาร์ตกับน้องต๋อง จนกระทั่งช่วงบ่ายสามที่นักศึกษาแพทย์ปีสี่เรียนเสร็จ อาจารย์โอมที่เสร็จจากคลินิกตรวจครรภ์ก็กลับขึ้นมาเพื่อดูผู้ป่วยเช่นกัน

“น้องรัก เติงของอาจารย์มะนาว อาจารย์เขาขึ้นมาดูแล้วใช้ไหมครับ” อาจารย์โอมที่สวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าในวันนี้อาจจะเป่าป๋องบนโต๊ะทันที ก่อนจะหันมามหาทัน

“มาดูเมื่อเช้าแล้วครับ อาจารย์บอกให้ยาตามออร์เดอร์เดิม ถ้าไม่มีภาวะแทรกซ้อนอะไรก็โทร. แจ้งอาจารย์แล้วดิศขาร์จวันศุกร์ได้เลยครับ”

“เคครับ แล้วเตียงสิบเจ็ดที่พี่ผ่าไปเมื่อวานนี้ให้คนไข้กินหรือยังนะ”

“กินแล้วครับ เริ่มตอนมื้อเที่ยง”

“เยี่ยมมาก” สตาฟฟ์หนุ่มยิ้มอย่างใจดี หลังจากนั้นจึงกวาดตามองทุกคนและเอ่ย “ปะ จั๊นเราไปราวน์กัน”

อาจารย์บอกแบบนั้นก่อนเดินออกจาก Nurse station ไปยังเตียงคนไข้เตียง 1 ทันที โดยมีทีมซึ่งเป็นนักศึกษาแพทย์ปีสี่เป็นคนเซ็นรตใส่ชาร์ตคนไข้ออกมา

“เคสนี้รับใหม่เมื่อเช้าครับ เป็นเคสผู้ป่วยหญิงอายุสามสิบสองปี G1P0 GA 10+4 wk มีเลือดออกผิดปกติที่ช่องคลอดสองชั่วโมงก่อนมาโรงพยาบาล...” เมื่อเดินมาถึงต้องทรีเปิดชาร์ตและรายงานเคสแก่สตาฟฟ์ โดยมีบริกซ์ยืนอยู่ข้างๆ และคอยช่วยอีกฝ่ายเขียนออร์เดอร์ในการรักษา มีบ้างที่ช่วยน้องตอบเวลาอาจารย์ยังคำถามใส่

ซึ่งอาจารย์โอมเป็นหนึ่งในอาจารย์ที่บริกซ์รู้สึกสบายใจที่จะทำงานด้วย เนื่องจากว่าเขาสามารถเฝ้าแล้วบอกในสิ่งที่ยังไม่รู้ให้อาจารย์ทราบโดยที่ไม่ได้รับสายตาดำหนึกลับมา ไม่มีเสียงตะคอกหรือสายตาผิดหวังใด ๆ ที่ทำให้ชีวิตในวันนั้นของบริกซ์ผ่านไปอย่างยากลำบาก

และอีกอย่างคือ...

“มีชาร์ตไหนยังไม่สรุปอีกปะ เดี่ยวพี่ช่วย”

นี่ไง บริกซ์ถึงได้บอกว่าอาจารย์โอมนะ ดีที่สุด

หลังจากสะสางงานทั้งหมดที่มีในวันนี้จนเสร็จ เมื่อหมดเวลาราชการบริกซ์ก็พิมพ์ไลน์ฝากเวรในเคสที่มีปัญหาไว้กับเป้งซึ่งเป็นคนอยู่เวรในวันนี้ แล้วรีบเก็บของออกจากตึกเพื่อไปยังห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินทันที เนื่องจากใกล้ถึงเวลาอยู่เวร ER ของตนเองเช่นกัน

ใช่ ถ้าเกิดว่าคุณกำลังตั้งคำถามว่า มนุษย์คนหนึ่งสามารถทำงานได้กี่ชั่วโมงในหนึ่งวัน

และคำตอบของคุณนั่นคือแปดชั่วโมง

คุณกำลังตอบผิด

เพราะสำหรับบริรักษ์ เขาสามารถทำงานได้ติดต่อกันยาวนาน
จากแปดโมงเช้าของวันหนึ่งถึงแปดโมงเช้าของอีกวัน และกำลังจะ
ไปห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินเพื่อทำงานต่ออีกแปดชั่วโมงของอีกวันจน
กระทั่งถึงเที่ยงคืน

เช้าวันใหม่...ครบสี่สิบชั่วโมงพอดี

ชีวิตการทำงานที่ดั่งอยู่เวรบาย ER ต่อนั้น มันชวนให้บริรักษ์
อยากตายวันละหลายพันรอบจริง ๆ

แต่เขายังตายไม่ได้

“ผมนอนไม่หลับครับ”

ยังตายไม่ได้เพราะต้องหาให้ได้ก่อนว่า ผู้ป่วยชายไทยอายุ
ประมาณห้าสิบปีคนนั้นนอนไม่หลับด้วยสาเหตุอะไร

“แล้วคนไข้นอนไม่หลับมาที่วันแล้วครับ” บริรักษ์ถาม ก่อน
นั่งรอคำตอบจากผู้ป่วยที่ดูจากลักษณะภายนอกแล้วน่าจะดื่ม
แอลกอฮอล์เป็นประจำ

“วันนี้เองหมอ คือผมนะ เมื่อวานกินเหล้าไปหมด แล้ววันนี้
ผมจะเลิกแล้วผมก็เลยไม่กิน แต่พอไม่ได้กินแล้วมันใจสั้น ผมเลย
ต้องถอน กินไปอีกขวด ตอนนี้นอนไม่หลับเลยหมอ”

อินเทิร์นหนึ่งที่นั่งฟังประวัติคนไข้ได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ มอง
คุณลุงแล้วเหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลในห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินที่กำลัง
บอกว่า เวลานั้นเข้าใกล้สี่ทุ่มสามสิบแล้ว

ร่างสูงโปร่งสุดลมหายใจเข้าออกพยายามระงับอารมณ์ ก่อน
บอกให้คนไข้ไปนอนรอตรวจที่ห้อง Observe และหยิบชาร์ตสีเขียว
ของผู้ป่วยรายอื่นมาตรวจแทน

หลังจากตรวจเคสผู้ป่วยที่โดนสังกะสีบาดเข้ามาสองวันแต่เพิ่งมาขอฉีดยากันบาดทะยักวันนี้เสร็จ บริรักษาก็ออกไปดูผู้ป่วยที่อยู่ในห้อง Observe และพบว่าคนไข้ที่มาด้วยอาการนอนไม่หลับนั้นกำลังกรนเสียงดังอยู่บนเตียง

แม่ง...

นี่มันวันอะไรวะเนี่ย

อินเทิร์นหนึ่งเห็นดังนั้นจึงเดินไปดูชาร์ตผู้ป่วยเตียงอื่น ก่อนเดินออกมาเงียบ ๆ ท่ามกลางเสียงกรนของคุณลุงที่ดังทั่วห้อง ER และคำคินนี้ก็เดินทางมาถึงเวลาที่ทุ่มกว่า ๆ โดยมีบริรักษากับฟิงค์นั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงสูงหน้าเคาน์เตอร์พยาบาล มีชาร์ตคนไข้รอ Observe อาการสองราย และเจ้าหน้าที่อีกห้าคนที่นั่งทำเอกสารอยู่ ส่วนอีกหนึ่งคนกำลังรับโทรศัพท์ส่วนกลาง

มันช่างเป็นฤกษ์งามยามดีที่บริรักษจะให้รางวัลตนเองด้วยน้ำปั่นเย็น ๆ สักแก้วจากแอปพลิเคชันส่งอาหารสีเขียว เขาจึงเอ่ยชวนพยาบาลเวรบ่ายแล้วไม่ลืมถามฟิงค์ เพื่อนอินเทิร์นที่วนอยู่วอร์ดศัลยกรรมอีกคนที่อยู่เวรด้วยกัน

ซึ่งการอยู่เวรในห้องฉุกเฉินนั้นปกติจะมีอาจารย์แพทย์อยู่ด้วยทุกครั้งในเวรเช้า บางครั้งในเวรบ่ายและดึก ซึ่งคนโชคดีอย่างบริรักษย่อมนั่งอยู่เวรบ่ายกับเพื่อนสองคนโดยที่ไม่มีอาจารย์อยู่แล้ว

“กินเครปปะ” ฟิงค์ที่นั่งด้านข้างเอ่ยชวน

“ร้านไหนอะ”

“เครปไส้แตกหลังราชภัฏ เอามั้ย” หญิงสาวบอก ก่อนยื่นโทรศัพท์ให้บริรักษเลือกเมนู

บริรักษก็ไม่อยากให้ฟิงค์เสียใจเลยเลือกเป็นเครปไส้หวานใส่ลูกเกดและบราวน์ ตามด้วยราดนมกับซอสสตอร์วเบอร์รี่มาหนึ่ง

อัน จากนั้นจึงยื่นโทรศัพท์คืน

“น้องหมอ เดี่ยวมีเคสรีเฟอร์มาจากชาติตระการณะคะ เป็นเคส Gut ob อาจารย์หม่อมรับทราบเคสแล้วค่ะ” พยาบาลสาวในชุดยูนิฟอร์มน้ำเงินขาวรายงานเคสทันทีหลังจากวางสาย

“วันนี้อาจารย์อยู่เวรศัลย์หรือคะพี่ หนูนึกว่าอาจารย์เปิดอยู่” ฟิงค์

“เป็นอาจารย์หม่อมคะ แก่เหมายาวเลยสิวันดี”

อินเทิร์นสาวได้ยินก็ระบายยิ้มอย่างดีใจก่อนเอ่ย “โล่งใจอะ หนูนึกว่าเป็นอาจารย์เปิด” จากนั้นจึงหัวเราะเสียงแห้งเพราะนึกถึงเหตุการณ์สยองที่เคยเกิดขึ้นเมื่อต้องโทร. คอนซัลต์เคสกับอาจารย์ ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นยังส่งผลมาจนถึงทุกวันนี้

แค่คิดว่าต้องโทร. เพื่อรายงานเคส เธอก็รู้สึกขนลุกไปทั้งตัว

ส่วนบริรักษ์ยังไม่ได้สัมผัสการทำงานที่เวิร์ดศัลยกรรม แต่ก็สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้หลังจากฟังฟิงค์คุยกับเจ้าหน้าที่พยาบาล

“แล้วเคสจะมาถึงประมาณกี่โมงหรือครับ” ร่วงสูงโปร่งถาม

“น่าจะถึงตอนห้าทุ่มนะหมอ พี่ว่าเคสจากบ้านกว้างน่าจะมาถึงก่อน”

บริรักษ์เอ่ยขอบขอบคุณทันทีหลังฟังจบ จากนั้นจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดอินสตาแกรมเล่น ได้แต่เลื่อนไอจีสตอรี่ของเพื่อนร่วมรุ่นและเพื่อนมัธยม มองดูชีวิตของเหล่าอินเทิร์นหนึ่งที่ไม่ได้แตกต่างกันมากนักในระหว่างรออาหาร

เมื่อครบไส้แตกและโอริโอบันเดินทางมาถึง บริรักษ์กับฟิงค์ก็เข้าไปนั่งกินภายในห้องพักแพทย์ กินไปได้นิดหน่อยร่วงสูงโปร่งจึงตัดสินใจเอนตัวลงบนเตียงเพื่อพักผ่อน เนื่องจากการนอนน้อยที่

ผ่านมามันกำลังเล่นงานจนบริษัทปวดหัวไปหมด

แต่พักสายตาไปได้ไม่ถึงสิบนาที เขาก็ต้องตื่นขึ้นมาอีกครั้งเมื่อคราวนี้มีเคสฉุกเฉินที่ฉุกเฉินจริงๆ มาที่โรงพยาบาล

จากประวัติที่ได้จากเจ้าหน้าที่กู้ภัย ทั้งคู่เป็นผู้ป่วยเพศหญิง อายุยี่สิบเก้าและสามสิบปี ประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ชนรถกระบะที่ฝ่าไฟแดงมาด้วยความเร็วสูง สวมหมวกกันน็อกทั้งคู่ ในที่เกิดเหตุรู้สึกตัวดี ถามตอบรู้เรื่อง จนระหว่างนำส่งโรงพยาบาล ผู้ป่วยที่เป็นผู้ซ้อนท้ายมีปัญหาระดับความรู้สึกตัวลดลง จาก E4V5M6 เป็น E1V2M3 พร้อมกับร่างกายมีรอยช้ำขนาดใหญ่ที่หน้าท้องด้านขวา แต่ไม่มีบาดแผลภายนอก

เมื่อรถเป็นผู้ป่วยเข้าห้องฉุกเฉินเรียบร้อยแล้ว บริษัทก็รีบทำการประเมินคนไข้ใหม่ และเตรียมสอดท่อช่วยหายใจให้ผู้ป่วยตาม ATLS protocol ทันที โดยมีเจ้าหน้าที่พยาบาลเซ็นรอกใส่อุปกรณ์เข้ามา เพื่อช่วยเตรียมอุปกรณ์กู้ชีพฉุกเฉิน และเตรียมเปิดเส้นเลือดเพื่อให้สารละลายน้ำแก่คนไข้

“น้องหมอเอา Tube เบอร์อะไร”

“เบอร์เจ็ดครึ่ง” บริษัทตอบ ก่อนจะจับศีรษะคนไข้ไว้ด้วยท่า Manual in line หลังจากถอด Philadelphia collar ออกเพื่อให้สะดวกต่อการสอดท่อช่วยหายใจ พร้อมทั้งรับ Ambulance bag มาจากเจ้าหน้าที่พยาบาล

อินเทิร์นหนึ่งสวมหน้ากากครอบปากของคนไข้ทันที พร้อมจัดทำศีรษะใหม่เพื่อ Ventilate ให้ผู้ป่วยได้มีปริมาณออกซิเจนที่เพียงพอ ภายในห้องฉุกเฉินฝั่งอุบัติเหตุเปิดไฟสว่างจ้า จนสามารถมองเห็นรถไซเรนวิ่งผ่านทางส่งผู้ป่วยวิกฤติออกจากตัวอาคารไป

ทุกอย่างดูคุ้นเคยกว่าเดิมแต่เป็นไปตามแบบแผนในระหว่าง

ที่บริษัทกำลังเปิดทางเดินหายใจของผู้ป่วยด้วย Blade นั้น ก็ได้ยินเสียงโหวกเหวกดังเข้ามา ซึ่งทั้งหมดเป็นญาติของผู้ป่วยที่เพิ่งทราบข่าวหลังจากทางโรงพยาบาลโทร. แจ้งนั่นเอง

ญาติทุกคนถูกกันให้อยู่ที่ด้านนอกประตูห้องฉุกเฉิน โดยมีพยาบาล ER เข้าไปคุยถึงอาการล่าสุดและถามประวัติเพิ่มเติมจากญาติ ส่วนด้านในนั้นมีเจ้าหน้าที่ตำรวจรวมทั้งคุณที่เข้ามาคุยกับฟิงค์และพยาบาลอีกคน

หลังจากทำการช่วยชีวิตในเบื้องต้นเสร็จ บริษัทฯจึงโทร. แจ้งเรซิเดนต์คัลยกรรมที่เป็นเวรประจำวันนี้เพื่อรายงานเคสทันที ก่อนเหลือบมองดูจอมอนิเตอร์ที่แสดงสัญญาณชีพของคนไข้ที่มีแนวโน้มไม่ดีเท่าไร

บริษัทฯมองความเป็นไปที่เกิดขึ้น เขาเห็นฟิงค์กำลังเดินเข้าไปหาผู้ป่วยอีกรายซึ่งเป็นผู้ที่รู้จักรายนยนต์ และได้ยินเสียงร้องไห้ที่พยายามเก็บไว้ดังออกมา มองดวงตาแดงก่ำของคนที่กำลังถูกเย็บแผลเปิดขนาดใหญ่บริเวณศีรษะ สายตานั้นมองตรงมายังเตียงของผู้ป่วยที่บริษัทฯกำลังดูอยู่

“หมอช่วยแฟนหนูด้วยนะคะ” เธอเอ่ยขอร้องเสียงสั่นพร่ำ

และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งเหตุผลที่บริษัทฯเกลียดการอยู่เวรอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินตลอดมา ความสูญเสียที่เกิดขึ้นจริงซ้ำ ๆ มันฉายผ่านสายตาของเขาที่เริ่มรับมือกับมันได้ยากมากขึ้นทุกที

เวลาผ่านไปไม่นานนักประตูอัตโนมัติของห้องฉุกเฉินก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง และในครั้งนั้นคนที่เดินเข้ามาก็ไม่ใช่ฟิงค์ทอร์ เรซิเดนต์จากคัลยกรรมที่บริษัทฯเพิ่งโทร. รายงานเคสไป

แต่เป็นชายคนหนึ่งที่ได้เดินเข้ามาด้วยชุดยูนิฟอร์มผ่าตัดสีเขียว

อีกฝ่ายสวมแมสก์ทางการแพทย์ และมีผมชี้ฟูเล็กน้อยอย่างไม่เป็น
ทรงเหมือนเพิ่งถอดหมวกออกจากห้องผ่าตัด ใบหน้าที่เห็นเพียงแค่
สันจมูกส่วนบนและตาสองชั้นทั้งสองข้างฉายความมั่นใจออกมา

ชายคนนั้นกำลังเดินตรงเข้ามาหาบริรักษ์พร้อมกับรองเท้า
Crocs สี Army White-Green

“คนไข้อยู่ไหนนะครับ”

อ้อ

นี่สินะ

อาจารย์หม่อมที่ใคร ๆ ก็พูดถึงกัน

2

NCDs

“คนไข้อยู่ไหนนะครับ”

เมธัสเอ่ยถามเสียงเรียบก่อนกวาดตาไปทั่วบริเวณ และเอ่ยออกมาทันทีเมื่อเห็นผู้ป่วยหญิงสองคนนอนอยู่บนแผ่นกระดานรองหลังบริเวณฝั่งผู้ป่วยอุบัติเหตุ

“คนนั้นเหรอ” ขยายกว้างไปที่เตียงผู้ป่วย ประเมินภาวะฉุกเฉินของคนไข้อีกครั้ง และถามข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทิร์นหนึ่ง “คุณ Primary survey แล้วใช่ไหม”

“ครับอาจารย์ เป็นเคสผู้ป่วยหญิงอายุสี่สิบเก้าปี ไม่มีโรคประจำตัว มาโรงพยาบาลด้วย”

“แล้ว CT brain หรือยัง”

บริรักษ์ชะงักงันหยุดคำพูดเอาไว้ตรงนั้นทันที เมื่อคนอายุมากกว่าเอ่ยแทรกขึ้นมา ร่างสูงโปร่งกะพริบตาปริบๆ เพื่อตั้งสติ จากนั้นจึงเอ่ยต่ออย่างรวดเร็ว

“CT แล้วครับ เป็น Epidural hemorrhage บริเวณ Left

parietotemporal lobe กับ Traumatic subarachnoid hemorrhage consult อาจารย์มนตรีไป ตอนนี้อย่างไม่มี Role for surgery ครับ”
 บริรักษายางงานเคลสในระหว่างที่เมธัส อาจารย์จากศัลยกรรมทั่วไป
 ผู้เป็นเวรประจำวันนี้กำลังใช้นิ้วมีอคล่ำชีพจรบริเวณหลอดเลือดแดง
 ส่วนปลายแขน และกดปลายนิ้วดู Capillary refill เพื่อประเมินอาการ
 ในเบื้องต้น

หลังจากประเมินอัตราการเต้นของหัวใจและ Pulse intensity
 เสร็จ คนอายุมากกว่าก็หยิบหัวโพรบของเครื่องอัลตราซาวนด์ที่เปิด
 เครื่องทิ้งไว้ทางด้านขวาของคนไข้ขึ้นมา พร้อมทั้งเหลือบมองความ
 ดันโลหิตจากจอมอนิเตอร์ของผู้ป่วยไปด้วย

‘89/56 mmHg’

แพทย์หนุ่ม Unfreeze เครื่องอัลตราซาวนด์ ก่อนทาบบหัว
 โพรบไปที่บริเวณหน้าท้องฝั่งขวาตรงตำแหน่งช่องว่างระหว่างตับกับ
 ไต เพื่อประเมินว่าผู้ป่วยมีเลือดออกภายในช่องท้องหรือไม่ ครู่หนึ่ง
 จึงเอ่ยถามอินเทิร์นหนึ่งต่อ

“แล้วคุณเจออะไรบ้าง มี Hemopneumothorax หรือ External
 bleeding ตรงไหนมัย”

“มีครับ เป็น Open fracture both bone at left tibia and
 fibular ตอนนี้อยู่ Re-alignment with external pressure compression
 ไว้ครับ”

ศัลยแพทย์หนุ่มได้ยืนดังนั้นก็พยักหน้ารับ ก่อนเหลือบมอง
 ขาข้างซ้ายของผู้ป่วยที่พันด้วย Top Gauze และตาม Slab ไม้ไว้ ซึ่ง
 ในขณะนี้กำลังมีเลือดสดไหลซึมออกมา

มือหนาเลื่อนหัวโพรบไปด้านซ้ายเพื่อประเมินบริเวณม้ามต่อ
 ก่อนเอ่ย “คุณ Consult ortho แล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“อาจารย์เขายังไงบ้าง” เมธัสยังคงซักถามในขณะที่เลื่อนมือไปทั่วบริเวณที่ต้องการประเมิน

“อาจารย์แจ้งว่ารอคัลลี่ยประเมินก่อนครับ ถ้า Set OR emer ให้ Re-notify อาจารย์อีกรอบ แล้วจะเข้าไปประเมินคนไข้อีกทีใน Intra op”

“จะทำ ORIF เหมอ”

“ครับ”

สุดท้ายคนอายุมากกว่าก็พยักหน้ารับ ก่อนยกโพรบออกจากตัวคนไข้ ใช้ผ้าสะอาดสีน้ำเงินที่ถูกต้องเป็นผืนสีเหลี่ยมขนาดเล็กเช็ดเจลบริเวณหัวโพรบและบนผิวหนังของผู้ป่วย จากนั้นจึงมองบริรักษ์อีกครั้ง

ซึ่งในครั้งนี้เป็นครั้งแรกเลยด้วยซ้ำที่เมธัสได้สำรวจอินเทรีนหนึ่งคนนี้ตรงๆ หลังจากที่เคยกันมานานสองนาน

เซีย...มองทำไมวะ

บริรักษ์คิดกับตัวเองในใจเมื่อดวงตามจดจ้องมาที่เขาอย่างเปิดเผย อินเทรีนหนึ่งเริ่มประหม่าและรู้สึกทำตัวไม่ถูกขึ้นมาดื้อๆ

หรือว่า นี่รักพูดอะไรผิดไป

“เอ่อ...” คนอายุน้อยกว่าอีกอักในลำคอ ในที่สุดก็ตัดสินใจโผล่ถามออกไปท่ามกลางบรรยากาศชวณง “อาจารย์จะ...เซตโออาร์เลยไหมครับ”

“เซต” เมธัสตอบกลับเสียงเรียบแล้วขยายความต่อ “OR emer for explore lab นะ เป็นชื่อผม”

“ครับอาจารย์”

ศัลยแพทย์หนุ่มเหลือบมองชื่อที่ปักด้วยอักษรสีเขียวตรงอก

ย้ายบนเสื้อกาวน์ของอีกฝ่าย ก่อนเอ่ยต่อ “**บริษัท**ยาลิม Group match pack red cell, FFP แล้วก็ Platelet ให้ผมอย่างละสี่ยูนิตด้วย ขอขอบคุณครับ”

พูดรวบรัดเสร็จสรรพ ร่างหนาผู้เป็นแพทย์เวรในวันนี้ก็พยักหน้าขอบคุณหนึ่งที เดินไปล้างมือที่อ่างสีขาว แล้วก้าวเท้าจากไปทางประตูหน้าของห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉิน

มาทางไหน กลับทางนั้น

อินเทิร์นหนึ่งได้แต่มองส่งอาจารย์จากคัลยกรรมเดินออกไปจนสุดสายตา

ก่อนที่ประตูจะปิดลงเขาเห็นเสื้อวหน้าของนายแพทย์เมธัสมองกลับมาด้านในหนึ่งครั้ง จากนั้นจึงหันกลับไปเพื่อแจ้งญาติผู้ป่วยถึงข้อบ่งชี้และโอกาสเสียชีวิตจากการทำการผ่าตัดเปิดหน้าท้องในครั้งนี้

ร่างสูงโปร่งพละมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน แต่เขารู้สึกกดดันแปลกๆ บริษัทสายหน้าสลดอารมณ์ปั่นป่วนแล้วกลับมาให้ความสนใจผู้ป่วยต่อ จนกระทั่งเขียนใบออर्डอร์สำหรับผ่าตัดเปิดหน้าท้องเสร็จเรียบร้อยแล้ว บรรยาการคุ่นวายสับสนจึงเริ่มสงบลงเมื่อเวลาเดินทางมาถึงเที่ยงคืนยี่สิบนาที

บริษัทรีบสรุปเคสส่งเวรให้เพื่อนที่ประจำอยู่ห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินเวรถัดทันที ก่อนพาร่างกายพังๆ ของตัวเองกลับห้องเพื่ออาบน้ำเตรียมเข้านอน

หมดเวลาสำหรับการทำงานพร้อมกับแรงกายที่หดหายไป

สายลมเย็นปะทะใบหน้าเมื่อประตูด้านหลังเปิดออก บริษัทก้าวเท้าไปตามทางเดินสีแดงเข้มในโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่ง ก่อนเลี้ยวที่หัวมุมด้านซ้ายเพื่อทะลุไปยังด้านหลังซึ่งเป็นที่พักของเหล่า

บุคลากรทางการแพทย์

แม่ง...รักรู้สึกเหนื่อยเหมือนจะตายเลยวะ

เขาสงสัยกันว่าทำไมเราต้องทำงานหนักเหมือนวัวเหมือนควายขนาดนี้เพื่อเวรชั่วโมงละไม่กี่บาทกัน

มือเรียวเสยผมที่ปรกหน้าผากก่อนสูดลมหายใจเข้าลึก เดินทอดน่องไปตามทางเดิน จากนั้นจึงขึ้นตึกห้าชั้นเพื่อกลับไปอาบน้ำและพักร่างพังๆ ของตัวเอง แม้จะยังหาคำตอบของคำถามที่ว่าไม่ได้ก็ตาม

และใช่ ต่อให้คุณจะมีคำถามที่ค้างคาใจมากมายแค่ไหน คุณก็ต้องปิดม่านออกไปและโยนทิ้งเสียก่อน เมื่อวันใหม่เดินทางมาถึงพร้อมกับภาระอันยิ่งใหญ่

“น้องรักดึง Tube ขึ้นดิ แล้วค่อยๆ ใช้ Babcock forceps ไล่ไปเรื่อยๆ แล้วมันจะเจอ Ovary” เสียงทุ้มชวนฟังของอาจารย์โอบิตาแห่งสตูดิโอวิทยาศาสตร์ดั่งขึ้น ในระหว่างที่มือทั้งสองข้างคอยจับมือบริรักษ์ไล่หาท่อหน้าไขข้างซ้ายของผู้ป่วยหญิงที่ตัดสินใจทำหมัน หลังจากคลอดบุตรคนที่สามไปเรียบร้อยแล้ว

“เออๆ นั่นแหละ” สตาฟฟ์หนุ่มผู้ฉวยโอกาสกว่าใครใช้น้ำเสียงเหมือนบริรักษ์เป็นเด็กเล็กที่เพิ่งหัดเดิน

ซึ่งก็จริง เพราะว่าบริรักษ์ในตอนนั้นทำอะไรไม่เป็นยิ่งกว่าเด็กหัดเดินเสียอีก

“แล้วก็ปักไปตรงกลางบริเวณที่มันไม่มี Vessel ใต้ไหมครับอาจารย์”

“ช่วยยย” อาจารย์เอ่ยพร้อมจับมือขวาของบริรักษ์ บิดข้อมือออกเล็กน้อยก่อนปักเข็มไปบริเวณเอ็นส่วนเยื่ออุ้งท้อง จากนั้น

จึงดึงเข็มออกและผูก Surgical knot เพื่อทำหมันให้แก่คนไข้

“อะ เสรีจละ” สตาฟฟ์หนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงสดใส แล้วเงยหน้ามองคนอายุน้อยกว่า “เห็นปะ ทำหมันง่ายจะตาย”

โคมปล่อยมือทั้งสองข้างของบริรักษ์ทันทีหลังจากทำหมันให้คนไข้เสร็จไปแล้วหนึ่งข้าง “เดี๋ยวอีกข้างพี่ให้รักทำเองเลย”

“จะดีหรือครับอาจารย์” ด้วยความตกใจทำให้บริรักษ์พูดออกไปก่อนคิด

สูติแพทย์ได้ยืมนัดนั้นจึงเบิกตาใส่ และพยักหน้ายิ้มพร้อมทั้งเอ่ยให้บริรักษ์มั่นใจ “ดีดี น้องรักเอาเลย...ลุย!”

เอวอะ ลุยก็ลุย!

ถึงแม้บริรักษ์ไม่รู้ว่าต้องลุยกับอะไรก็ตาม

อินเทิร์นหนึ่งเอะอออห่อหมกไปกับคนอายุมากกว่า เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องที่เขาจะปฏิเสธได้อยู่แล้ว ก่อนจะลงมือหาท่อนำเข้าอีกข้างของคนไข้อย่างขยันทันแข็ง

สตาฟฟ์หนุ่มเห็นดั่งนั้นจึงยกยัมและถาม “เป็นไง... สูติฯ สนุกปะ”

“ก็...” บริรักษ์อีกอึกนิดหน่อย หลังจากนั้นจึงเอ่ยต่อ “ก็ดีครับ”

“เนอะ เนี่ย ปีนี้อาจารย์แสงจะเกษียณละ น้องรักอยากเรียนมั๊ย” คอรัสชายตรงยิ่งกว่าประกันชีวิตส่งตรงจากสูติแพทย์ไฟแรงถึงบริรักษ์ทันทีที่สบโอกาส

คนอายุน้อยกว่าได้แต่ยัมแข็ง ก่อนหัวเราะแหะ ๆ ส่งให้

“ยังดีกว่าครับอาจารย์” และปิดข้อเสนอนี้ทันทีที่สตาฟฟ์หนุ่มเอ่ยจบ

“ว่า...” โคมที่ถูกปฏิเสธทำท่าเสียดายอย่างเปิดเผย เนื่องจากบริรักษ์นั้นไม่ใช่เหยื่อรายแรกที่ตนเองชักชวน

นึ้มซึ่งเป็นพยาบาลสาวที่เข้าเคสด้วยกันในวันนี้หลุดคำออกมาทันที ก่อนเอ่ยเข้า “น้องหมอเขารู้ว่าถูกหลอก ไม่มีใครเขาหลงกลแพทย์แล้ว”

“โอ้! ไร่เราก็ตะล่อมอยู่ตั้งนาน” โอมยกยิ้มจนเห็นรอยย่นเล็ก ๆ บริเวณหางตาทั้งสองข้าง ถอนใจแล้วโอดโอยออกมาอย่างขี้เล่น

หลังจากนั้นการทำหมันครั้งนี้ก็เต็มไปด้วยเสียงพูดคุยของโอม และพยาบาลประจำห้องผ่าตัด โดยมีบริรักษ์โดนยิงคำถามใส่บ้าง ประปราย

“จริงปะ!” คนอายุมากกว่าส่งเสียงออกมาอย่างตกใจ เมื่อบริรักษ์บอกว่าตนเองเป็นลูกพี่ลูกน้องกับฟ้า แพทย์อายุรกรรมที่เรียนรุ่นเดียวกันกับตน

โอมที่ยังรู้สึกเซอร์ไพรส์ไม่หายมองร่างสูงโปร่งอย่างอึ้ง ๆ “ทำไมเราไม่บอกพี่”

“ก็ตอนแรกไม่รู้ที่อาจารย์เรียนรุ่นเดียวกับฟ้า”

“โลกกลมจัด... ละเนี่ยลูกฟ้าอายุเท่าไรแล้วอะ”

“สองขวบแล้วครับ”

“ไว้พี่ไปสุโขทัยบ้างดีกว่า ตั้งแต่ตอนมันคลอดก็ไม่ได้คุยกันเลยอะ”

“ได้ครับ เดี่ยวรักบอกฟ้าให้” อินเทิร์นหนึ่งรับคำก่อนที่บทสนทนาจะวกไปเรื่องอื่น แต่โอมก็ยังไม่วายหันมองหน้าบริรักษ์เป็นระยะ ๆ เมื่อได้รู้ว่าชายหนุ่มกับฟ้าเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน

“จะว่าไปรักก็หน้าเหมือนฟ้าเหมือนกันนะเนี่ย”

“อ่า... ครับ”

“เออแม่ง แต่ฟ้าไม่เหมือนละ รักตาโตกว่า”

“อ้อ... ครับ” คนอายุน้อยกว่าได้แต่ตอบรับเออออเพราะไม่รู้

ว่าควรต่อบทสนทนาอย่างไร ได้แต่ปล่อยให้สติแพทย์มองสำรวจ
ใบหน้าของตนเองไปทั้งอย่างนั้น ในที่สุดโอมที่ยืนพิจารณามานาน
ก็ได้ข้อสรุปกับตนเอง

“เออๆ รักตาโตกว่าจริงๆ ด้วย”

จากนั้นจึงหันกลับไปพูดคุยกับเจ้าหน้าที่พยาบาลต่อ และทิ้ง
ให้บริรักษารังไข่ข้างขวาอยู่อย่างนั้นคนเดียว

ใช้เวลาไปเกือบครึ่งชั่วโมง ร่างสูงโปร่งก็ทำการตัดท่อนำไข่ข้าง
ขวาของคนไข้ได้สำเร็จ ก่อนจะปิดแผลพร้อมทั้งเขียน Post operative
order และใบสรุปบันทึกการผ่าตัด โดยไม่ลืมให้ขอบคุณอาจารย์
โอมและเจ้าหน้าที่พยาบาล เดินออกมาจากห้องผ่าตัดที่ 9 ในเวลา
สิบโมงพอดี

มือเรียวยาวผลักประตูเข้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ถอดหมวกคลุมสี
เขียวและแมสก์ออก ร่างสูงโปร่งเดินมาหยุดที่หน้าอ่างล้างมือสีขาว
แล้วล้างทำความสะอาดอีกครั้ง จากนั้นจึงเดินมาที่ราวแขวนเสื้อ
ด้านนอก ดวงตาคมกวาดไล่ไปตามเสื้อผ้าของบุคลากรที่แขวนไว้จน
เต็มพื้นที่ เมื่อเห็นชุดทำงานที่ตนเองถอดไว้ก็เอื้อมมือขึ้นหยิบแล้ว
ถอยหลังออกมา

!

อินเทิร์นหนึ่งสะดุ้งตกใจทันทีที่ข้อศอกของตนเองชนเข้ากับ
หลังของผู้มาใหม่ในห้องแต่งตัวอย่างไม่ตั้งใจ

“ขอโทษครับ/ขอโทษครับ”

ประโยคขอโทษถูกเอ่ยออกมาพร้อมกัน ก่อนบริรักษจะหัน
กลับไปดูว่าเป็นใครกันที่ตนเองเผลอถอยหลังไปชน

ไล่ไปตั้งแต่ Crocs สี Army White-Green ที่คล้ายคลึงกับ
คลา กางเกงสครับสีเขียวเข้ม และเสื้อคอวีขนาดพอดีตัว จนกระทั่ง

หยุดลงเมื่อสบตาเข้ากับคนที่เพิ่งเจอไปเมื่อไม่นาน

“สวัสดีครับ” บริรักษ์เอ่ยทักทายคนอายุมากกว่าตามมารยาท ก่อนยกมือไหว้ และได้รับรอยยิ้มมารยาทของอาจารย์หม่อมกลับ มาเช่นกัน

“ครับ” ศัลยแพทย์หนุ่มตอบรับอย่างสุภาพ ก่อนเบี่ยงตัวออกไปถอดหมวกคลุมและหยิบเสื้อเชิ้ตสีขาวออกมาจากราวแขวน มือหนาจับชายเสื้อสครับสีเทียวเข้มของตนเอง และตัดสินใจถอดมันตรงนั้นโดยไม่แม้แต่จะเสียเวลาเข้าห้องน้ำที่มีถึงสี่ห้องด้วยกัน ทั้งที่ยังเปิดวางอยู่

บริรักษ์เบือนหน้าหนีทันทีเพราะไม่อยากเสียมารยาท

ฝ่ายเมธัสที่ถอดเสื้อได้สำเร็จบิดคอเล็กน้อยเพื่อไล่อาการเมื่อยขบ ปีบหัวไหล่และหมุนไปมาสองสามครั้ง มือที่ผ่านการผ่าตัดมาอย่างโชกโชนขยำเสื้อสครับเป็นก้อนกลม ๆ จากนั้นจึงหันกลับมาเพื่อเตรียมโยนลงถังผ้าที่ใช้แล้วอย่างเคยชิน พลันชะงักไปทันทีที่เพิ่งรู้สึกตัวว่าตนเองไม่ใช่มนุษย์คนเดียวในห้องแห่งนี้

อาการนอนน้อยเป็นเหตุ ศัลยแพทย์ประจำ OR 4 ที่ได้นอนไปเพียงสองชั่วโมงเศษบนหน้าไม่ถูกทันที ก่อนจะรีบเอ่ยออกมา “ขอโทษ”

เสียงทุ้มต่ำแหบพร่าเล็กน้อยขณะแก้ต่างให้ตนเอง “ขอโทษที่ พอดิမ်ชิน”

“ครับ...ไม่เป็นไรครับ” บริรักษ์ได้แต่ส่งยิ้มเกร็ง ๆ ให้อีกฝ่าย พร้อมเอ่ยต่อ “ตามสบายเลยครับอาจารย์”

เขาพูดจบก็รีบเดินออกมาและเข้าห้องน้ำแยกห้องที่สองทันที เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า จังหวะชีวิตแบบนี้มักเกิดขึ้นกับบริรักษ์เสมอ ทั้งเรื่องง ๆ ในชีวิต หรือแม้กระทั่งเรื่องชวนปั่นหน้ายาก ร่างสูงโปร่งที่คิดว่า

ตนเองรับมือกับมันได้ดีพอสมควรไม่ได้คิดอะไรต่อ เขาทำเพียงเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทำงาน และสวมกาวน์สั้นที่ตัวนี้ไม่ได้มีชื่อปักไว้

ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีก็จัดการธุระส่วนตัวเสร็จ บริรักษ์เปิดประตูห้องน้ำออกมาอีกครั้ง ซึ่งในครั้งนี้อาจารย์เข้ากับพยาบาลชายสองคนที่กำลังถอดเสื้อโดยไม่มีอาจารย์หม่อมคนเดิม

อินเทิร์นหนึ่งที่ทำหมันให้คนไข้เสร็จกลับมาทำงานที่ตึกผู้ป่วยต่อ จนกระทั่งเวลาเดินทางมาถึงตอนเย็น

“นั่งเลย” โอมเอ่ยออกมาทันทีที่บริรักษ์ เบ่ง และพลอยชมพูเดินทางมาถึงร้านอาหาร ตัวร้านมีทั้งหมดสามชั้น ซึ่งด้านบนสุดเป็นชั้นคาเฟ่ บริเวณโดยรอบตกแต่งด้วยสไตล์ลอฟท์และอินดัสเทรียล มองออกไปนอกกระจกบานใหญ่จะเห็นแม่น้ำน่านซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านจังหวัดนี้

บริรักษ์ดึงเก้าอี้ไม้ออกก่อนนั่งลงข้างพลอยชมพู โดยที่ฝั่งตรงข้ามเป็นอาจารย์โอมและเบ่งที่นั่งด้วยกัน

“พี่สั่งอาหารแล้วนะ มีชาหมูเยอรมัน ต้มยำกุ้ง ปลาสามรส กุ้งกรอบซอสมะขาม แล้วก็ไก่ผัดเม็ดมะม่วงหิมพานต์ มีใครอยากกินอะไรเพิ่มอีกเปล่า เดี่ยวพี่สั่งให้” สถาฟิหนุ่มแจจแจแล้วกวาดตามองสมาชิกบนโต๊ะ

“แค่นี้ก่อนก็ได้ครับอาจารย์” เบ่งเอ่ยออกมาอย่างเกรงใจ พุดขอบคุณเป็นการปิดท้าย แล้วยื่นแก้วน้ำเปล่าที่พนักงานเตรียมไว้ให้แก่บริรักษ์กับพลอยชมพู

“เป็นไงบ้าง ทำงานมาเดือนกว่า” โอมเป็นคนเปิดบทสนทนา ชายหนุ่มถามไถ่เสียงนุ่ม จากนั้นจึงเอ่ยต่อ “ไหวอยู่มั๊ย”

พลอยชมพุกยี้ม “ก็...พอได้อยู่ค่ะอาจารย์”
“มีอะไรมาบอกพี่ได้เลยนะ พวกน้องไม่ต้องเกรงใจ”
“ครับ”

“เออ...ลงสูติฯ แล้วไปไหนกันต่ออะ” สตาฟฟ์หนุ่มถาม
หญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวบนโต๊ะเป็นคนตอบ “คล้ายค่ะ”

หลังจากพลอยชมพุกเย็บ โอเมก็ทำตาโตอย่างสนอกสนใจ
ก่อนชวนคุยประเด็นคล้ายกรรมต่ออีกหน่อย และพาบทสนทนาไป
ยังเรื่องอื่น ไม่ว่าจะเป็นบรรยากาศในการทำงานที่เวิร์ดยันมหา-
วิทยาลัยที่เรียนจบมา บริษัทที่มีส่วนร่วมบ้างในบางครั้งยกน้ำเปล่า
ขึ้นจิบ มองไอน้ำที่เกาะบนแก้วจนเป็นหยดน้ำแล้วหันไปทางแม่น้ำ
น่านในยามทมิฬมอญเย็น

จากชั้นสองของร้านอาหาร อินเทอร์เน็ตหนึ่งมองเห็นแสงวูบไหว
กระทบคลื่นน้ำ ไหวสั่นไปตามการเคลื่อนไหว เห็นลานจอดรถที่ปูด้วย
หินกลมมนสีขาว และเห็นแม้กระทั่งรถเบนซ์ป้ายประมูลคันสีดำที่
กำลังจอดเทียบรถยนต์สัญชาติญี่ปุ่นป้ายทะเบียนสุโขทัยของตน

หลังจากจอดเรียบร้อยแล้วไฟหน้ารถจึงดับลง ก่อนที่ประตูฝั่งคน
ขับจะเปิดออก เจ้าของเบนซ์ก้าวขาออกจากตัวรถ ผงกศีรษะขอบคุณ
พนักงานแล้วเดินเข้ามายังตัวร้าน

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นทันทีที่เมธัสเดินเข้ามาบริเวณด้านใน
ได้สำเร็จ ขาววหยุดยืนที่กลางสะพานน้ำตกจำลอง ก่อนหยิบ
โทรศัพท์ขึ้นมาดูรีบสายเมื่อเห็นว่าเป็นมารดาของตนเองที่โทร.
เข้ามา

“ครับ คุณแม่” ศัลยแพทย์หนุ่มเอ่ย
[พี่เมฆทำอะไรอยู่ครับ ว่างไหม]

“ตอนนี้อยู่ได้ครับ”

[ดีเลย์ แม่จะโทร. มาย้ำเฉยๆ ว่าเดี๋ยวพุงนี้น้องน้ำจะบินไป
หานะ กลัวพีเมซลิม]

เมธัสตอบรับในลำคอก่อนเย้ยต่อ “แล้วน้องบินไปโผล่ที่โง่จะ
ครับ”

[รอบสองทุ่มครับลูก]

“ครับ ถ้าน้องบินเมื่อไหร่เดี๋ยวเมซโทร. เช็กกับน้องอีกที” ขา
ยาวๆ ก้าวไปตามทางเดินที่โรยด้วยหินสลับกับท่อนไม้ตัดเรียบ
บรรยากาศร่มรื่นผสานไปกับเสียงดนตรีสดซึ่งดังออกมาจากชั้นล่าง
ของร้าน

“จองไว้เป็นชื่อโอกาสครับ” เมื่อเดินมาถึงด้านใน เมธัสยก
โทรศัพท์ออกห่างจากหูเล็กน้อย และเย้ยตอบพนักงานที่ถามชื่อคุณ
ลูกค้า

“ชั้นสอง โต๊ะที่สิบเอ็ด ริมสุดติดหน้าต่างฝั่งขวาค่ะ”

“ขอบคุณครับ” ศัลยแพทย์หนุ่มไม่ลืมนึกขอบคุณหลังจาก
พนักงานสาวแจ้งโต๊ะที่โอมได้จองไว้ จากนั้นจึงเดินขึ้นบันไดปูนที่ปู
ทับด้วยหินแกรนิตเพื่อขึ้นไปยังชั้นสองของร้าน

“แม่ครับ เดี่ยวเมซโทร. กลับนะ”

[ทานข้าวหรือครับ]

“ครับ...มาทานกับโอมแล้วก็น้องอินเทิร์น” เมธัสอธิบาย

[โอเคครับ] ฝ่ายมารดาได้ยินดังนั้นก็ตอบรับทันที

[ถึงบ้านแล้วโทร. หาแม่นะ ทานให้อร่อยนะครับ]

“ครับ ขอบคุณครับ” ร่างนาคดวงสายก่อนเก็บโทรศัพท์ไว้
ในกระเป๋ากางเกงสแล็กสีดำเนื้อดี จากนั้นจึงกวาดตาไปจนทั่วลาน
ชั้นสองของตัวร้านที่มีลูกค้าจับจองพื้นที่จนเกือบเต็ม

โอมที่กำลังคุยกับน้อง ๆ อยู่เงยหน้าขึ้นมาพอดี เมื่อเห็นเพื่อนสนิทของตน ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นแล้วกวักเรียกอีกฝ่ายที่ยืนนั่งอยู่หน้าประตูทางเข้า

“ไ้อ้หม่มอ! ไต๊ะนี้”

เสียงตะโกนที่ไม่เบานักของสตูดิโแพทย์เรียกสายตาของบรรดาอินเทิร์นหนึ่งและลูกค้าในบริเวณใกล้เคียงให้หันมองตาม และพบกับศัลยแพทย์หนุ่มประจำ OR 4 ที่แม้จะผ่านการทำงานหนักมาเพียงใด แต่ก็ยังดูสดใส ไม่ยม ไม่จ่ม ไม่หยาบอยู่ดี

“แค่ยกมือก็เห็นแล้วมัย คุณจะตะโกนเพื่อ?”

“ก็เพื่อให้คุณดำเนินใจ” ประโยคเปิดบทสนทนาระหว่าง Young staff บ่งบอกระดับความสนิทสนมและความสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดี

เมธัสที่เพิ่งมาใหม่เลื่อนเก้าอี้หัวโต๊ะตัวเดียวที่ยังเหลืออยู่ออกก่อนนั่งลงข้างโอมและพลอยชมพู

บรรดาอินเทิร์นที่เพิ่งรู้ว่าต้องนั่งกินข้าวกับสตาฟฟ์สองคนยกมือไหว้ผู้มาใหม่ทันทีพร้อมทั้งเอ่ยทักทาย

“อาจารย์สวัสดิ์ครับ/ค่ะ”

เมื่อเป็นดังนั้นศัลยแพทย์หนุ่มจึงพยักหน้ารับไหว้และยิ้มตอบน้อง ๆ อย่างใจดี พยายามทำตัวผ่อนคลายเพื่อไม่ให้บรรยากาศรอบโต๊ะตึงเครียดจนเกินไป

“ไม่ต้องเกร็งกันนะ มันไม่กัตหรอก” โอมเข้าเพื่อนตัวเอง จากนั้นจึงดึงบทสนทนาให้ลื่นไหลต่อไปได้อย่างเป็นธรรมชาติ และใช้เวลาเพียงไม่นานอาหารที่สั่งไว้ก็ถูกทยอยนำมาวางเรียงที่ละเมนูหน้าตาน่ากินเหมือนกับบรรยากาศดี ๆ ของร้าน

“น้องรักเอาข้าวเยอะมัย” โอมถามขณะที่กำลังใช้ทัพพีตักข้าวออกจากโถ

“ไม่เยอะมากครับ”

“เท่านี้พอหรือเปล่า”

“พอครับ” อินทิรัตน์หนึ่งตอบก่อนเอ่ยขอบคุณ และยื่นมือไปรับจานข้าวที่สุติแพทย์เป็นผู้ตักแจกจ่ายให้แก่สมาชิกทุกคน

“เออ เนี่ย...ได้ยวลงจากสุติฯ น่องไปคล้ายกันตอนนะ คุณรู้อย่าง” โอมพยักพยิดกับเมธัส

ทางฝ่ายร่างหน้าที่ตอบรับในลำคอเบา ๆ “อ้อ...มีบริรักษ์กับพลอยชมพูใช้มั้ย”

“ค่ะ” หญิงสาวตอบ

ศัลยแพทย์หนุ่มพยักหน้ารับเล็กน้อยก่อนถามต่อ “แล้วคุณได้ตารางวอร์ดกับเวรกันหรือยัง”

“ยังค่ะอาจารย์ พี่พลบอกเดี๋ยวจะส่งให้วิกหน้าก่อนขึ้นเลย”

“เหอครับ ข้าเหมือนกันนะ จะขึ้นเดือนหน้าแล้วไม่ใช่เหอ”

“ค่ะ” อินทิรัตน์สาวได้แต่ส่งยิ้มแห้ง ๆ กลับไป ซึ่งมันเป็นเรื่องปกติ (ที่ไม่ควรปกติ) มากที่จะขึ้นวอร์ดใหม่พุงนี้ และเป็นคืนนี้ที่ได้ตารางเวร เพราะฉะนั้นอย่าคาดหวังว่าจะได้จัดระเบียบชีวิต ไม่ต้องมองหาวินหยุดวันลาวันขายเวรอะไรทั้งนั้น

“ถ้าเจอกันมีอะไรถามผมได้ตลอดเลยนะ ไม่ต้องกลัว”

“ค่ะ อาจารย์”

หลังจากจบบทสนทนา อาหารที่ส่งกลิ่นหอมก็พร่องลงไปเรื่อย ๆ ตามเวลาที่ผ่านมา บริรักษ์ที่เริ่มอึ้งจึงได้แต่จิบน้ำเปล่าไปพลาง ๆ ในระหว่างรอสมาชิกที่เหลือบนโต๊ะที่ยังเฝ้ารอคอยกับอาหารมือนี้

“น้องรักอึ้งแล้วเหอ ทำไมกินน้อยจัง” โอมถามอย่างเป็นห่วง

บริษัทได้ยื่นดังนั้นก็ได้อุ้มบางส่งให้แล้วแจจแจ “พอดีวันนี้กินมื้อกลางวันสายนะครับ รักยังอึม ๆ อยู่เลย”

ถ้าอาจารย์โอมรู้ว่าก่อนหน้านี้เขาเพิ่งฟาดผัดไทยไปสองห่อ อาจารย์คงนึกเสียใจแน่ ๆ ที่พูดคำนี้ออกมา

“ถ้ามันสิ่งของหวานมัย ที่นี่บิงซูเมลอนอร่อยนะ” คนอายุมากกว่าเสนอ

ส่วนบริษัทไม่ได้อยากกินเท่าไรนักจึงเหลือบมองเพื่อนอินเทิร์นคนอื่นเพื่อขอความคิดเห็น เมื่อเห็นพลอยชมพู่กับเป้งยกคิ้วหัวตาส่งมา เขาจึงตอบตกลงเนื่องจากดูออกกว่าเพื่อนของตนอยากกินเต็มที่

“ครับ เอาก็ดีครับ”

“เค จั๊นเดียวกี้สั่งให้ หม่อมคุณเรียกพนักงานหน่อยดิ” โอมพูดประโยคแรกกับบริษัท ก่อนหันไปบอกประโยคถัดไปกับเมธัสที่นั่งอยู่บริเวณหัวโต๊ะ และอยู่ในตำแหน่งที่พนักงานในร้านมองเห็นได้ง่ายที่สุด “เอาบิงซูเมลอนไซซ์แอลหนึ่งทีครับ แล้วก็บิงซูบราวนีกับสตอว์เบอร์รี่อีกอย่างละหนึ่งที”

“บิงซูบราวนีกับสตอว์เบอร์รี่เป็นไซซ์อะไรดีคะ”

“แอลครับ”

ศัลยแพทย์หนุ่มเอ่ยบอกพนักงาน ก่อนที่บริษัทจะทำตาโต เพราะไม่คิดว่าบิงซูเมลอนที่เดียว จะคลอดลูกคลอดหลานออกมาอีกหลายที่ขนาดนี้

เกรงใจก็เกรงใจ แต่จะให้เอ่ยขัดผู้ใหญ่ก็คิดว่าไม่ค่อยเหมาะสมเหมือนกัน

“บริษัท คุณไม่ต้องทำหน้าที่เกรงใจขนาดนั้น” เมธสยกยิ้มบางก่อนเอ่ย เมื่อเห็นอินเทิร์นหนึ่งประจำ ER เวิร์บากำลังแสดงความ

รู้สึกผ่านสีหน้าออกมาอย่างหมดเปลือก “ที่นี่บิงซูอร่อย แต่ได้น้อย ถ้าสั่งมาแค่เมลอนที่เดียว สุดท้ายใจเข้าออกสามทีก็หมดแล้ว”

คนอายุน้อยกว่าได้ยินดังนั้นก็พยักหน้ารับ เหลือบมองเบิ่งที่ นั่งกลั่นข้าวอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน

อารมณ์ขันหน้าตาย ปากร้ายแต่ดูใจดี

นี่คงเป็นคำนิยามสั้นๆ ที่บริรักษ์ได้คำตอบหลังจากได้รู้จัก อาจารย์หม่อมท่านนี้อย่างเป็นทางการได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง

พวกเขานั่งกินของควาไปจนถึงของหวานอยู่บนชั้นสองของ ร้าน จนกระทั่งเวลาล่วงเลยมาเกือบสามทุ่ม เมื่อได้เวลาที่เหมาะสม พวกเขาจึงบอกลากัน เอ่ยขอบคุณก่อนแยกย้ายกลับไปพักผ่อน และ ตื่นมาสู้กับเช้าวันใหม่ที่วงจรชีวิตไม่ได้ต่างไปจากเดิม

บริรักษ์ยังคงตื่นเช้ามาราวด์ เขียนออร์เดอร์ สรุปรชาร์ต

ชุดมดลูก และรับเคสใหม่

ซึ่งมันเป็นแบบนี้ในทุกๆ วันที่เขาตื่นมา หรือแม้กระทั่งในวันหยุดวงจรชีวิตของบริรักษ์ก็ยังไม่ต่างไปจากเดิม แต่อาจจะต่างอยู่สักหน่อยที่วันนี้เขามีนัดกับเมย์ แพทย์พี่เลี้ยงจากศัลยกรรม

“เออ จะบอกว่าไอนั่นที่ไปด้วยนะ” หนุ่มลูกครึ่งเอ่ยขึ้นทันทีที่บริรักษ์เปิดประตูเข้ามาและนั่งเบาะหลังเรียบร้อยแล้ว

ซึ่งไม่บอกก็รู้ เพราะบริรักษ์เห็นพินนที่นั่งอยู่ข้างคนขับตั้งแต่ที่เมย์มันขับรถเข้ามา

“ไม่บอกตอนอยู่หน้าโรงหนังเลยอะ” บริรักษ์ส่ายหน้าระอา ก่อนจะพยักหน้าทักทายกับนันทน์ หรือพินนน์ แพทย์พี่เลี้ยงจากศัลยกรรมกระดูกหรือโคดเนมอีกอย่างคือแฟนเก่า

พินันท์แฟนเก่าของรักเอง

“ทำไมอะ เธอจะไล่พี่ลงจากรถอ้อ” นนท์เอ่ยหน้าตาย แต่
บริรักษ์รู้ว่าพี่มันแค่หาเรื่องกวน

“ถ้าไล่แล้วลงปะล่ะ”

“เรื่องไรอะ ไม่ใช่รถเธอสักหน่อย” เห็นมัย เห็นมัยละว่ากวน
ประสาท

บริรักษ์ไม่ได้ตอบรับคำนอกจากกลกตกตา และยื่นมือไปผลัก
หัวของแพथย์พี่เลี้ยงออริโอปิติกส์หนึ่งทีด้วยแรงไม่หนักไม่เบา

“เมย์ดูน้องมึงดิ”

“จ๊ะ กูมองอยู่ มึงจะให้กูดูอะไรเอ่ย” ก็พอกัน

เพื่อนกันมันก็กวนประสาทด้วยกันทั้งคู่

บริรักษ์หนายกับมนุษย์สองคนด้านหน้าจึงเอนหลังกลับมาพิง
เบาะตามเดิม ก่อนยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมาตอบไลน์จากเป้ง

รัก : มึง

รัก : เติง 24 ที่วอร์ดนี้แพลนไว้ยังงัยอะ Consult palliative
แล้วใช้ปะ

“ทำผมยุ่งก็ต้องจัดผมให้ด้วยดิ” นนทียังคงวอแว ก่อนนั่งหน้า
มินและดึงมือข้างซ้ายที่ยังว่างอยู่ของบริรักษ์ขึ้นมาแปะแหมะไว้บน
หัวของตนเอง

อินทรีนหนึ่งทำเพียงแค่วับคำในลำคอพลางขยับมือจัดผมให้
คนอายุมากกว่า โดยที่มือขวายังคงพิมพ์ข้อความ และสายตายังคง
มองไปที่เนื้อหาในบทสนทนาระหว่างตนเองกับเป้ง ท่ามกลางเสียง
เพลงที่เปิดคลอภายในรถยนต์ และเมย์ที่ทำหน้าที่สารทิดได้อย่างดี

ใช้เวลาไม่นานนัก บริรักษ์ เมย์ และนนท์ก็เดินทางมาถึงห้างสรรพสินค้าแถบชานเมืองพิษณุโลก ทั้งสามคนขึ้นไปกินชาบูก่อนเดินไปซื้อตั๋วหนังเพื่อเตรียมดูเรื่อง *Thor: Love And Thunder* ตามที่ได้วางแผนไว้ หลังจากนั้นจึงเข้าไปนั่งประจำที่เมื่อได้เวลา

บรรยากาศภายในโรงหนังยังคงให้ความรู้สึกเดิม มีเสียงพูดคุ้ยบ้าง ไม่เป็นส่วนตัวแต่ให้ความรู้สึกส่วนตัว นั่นคือมีแค่บริรักษ์กับภาพที่ฉายอยู่ตรงหน้า และในบางครั้ง... มันรวมคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เข้าไปด้วย

“เธอ” นนท์เอ่ยเสียงทุ้ม “นี่เราไม่ได้มาดูหนังด้วยกันมากี่เดือนแล้ววะ”

คนอายุมากกว่ากระซิบ แม้จะเบาแต่บริรักษ์ที่นั่งตรงกลางระหว่างเมย์กับนนท์ย่อมได้ยินมันชัดเจน

อินเทิร์นหนึ่งชะงักนิ่งก่อนตอบ “นานแล้วอะ จำไม่ได้”

“แปดปะ”

“มั้ง”

“เดี๋ยวนี้พี่ไม่หัดระหว่างดูแล้วนะ รุ้ยยัง” แพทย์พี่เลี้ยงที่นั่งด้านข้างเหลือบมองอีกฝ่ายภายใต้แสงวาบของเนื้อหาในโฆษณา “ออกโรงคราวนี้คุยกับเธอรู้เรื่องละ”

“...” บริรักษ์

“ໄວ້มาดู *Avatar* ด้วยกันมัย”

“รักขอคิดดูก่อน”

“อือ” นนท์พยักหน้ารับก่อนเอ่ย “ได้ดี”

“พี่ดูหนังเหอะ จะเริ่มละ”

บริรักษ์เอ่ยเสียงเบา ทว่าชัดเจน

หนุ่มลูกครึ่งนั่งจ้องหน้าจอเขม็ง ถึงแม้จะดูตั้งใจ ‘จ้อง’ เกิน

พอดีก็ตาม แต่มันก็คงไม่แย่ไปกว่าการได้ยืมบทสนทนาระหว่างถ่าน
ไฟฉายสองก้อนที่เก่าจนต่อประจุไม่ติด

‘กูว่าแล้ว ร้อยวันพันปีไม่เคยอยากแตกชาบูกับกู’ เมย์คิด
ในใจและทำที่เป็นไม่สนใจสภาพแวดล้อมรอบข้าง

สถานการณ์แบบนี้ก็เป็นเขاتลอดที่ต้องประสบพบเจอ ไม่ว่า
จะเป็นตอนที่มันจิบกัน ทะเลาะกัน เลิกกัน ก็เป็นเขاتลอด

แล้วถามว่าอยากเอี้ยวด้วยไหม เมย์ตอบได้ในทันทีเลยว่าไม่
แต่ถ้าถามอีกว่าไม่เอี้ยวด้วยได้ไหม คำตอบของไอนันท์คง
บอกว่าไม่ได้เหมือนกัน

เอาเถอะ...อย่างน้อยวันนี้ก็มีเพื่อนหารไปรฯ ชาบูละวะ

lost in Sunlayagum 2

รักที่รัก

illust : Sinvia story : saturday0228

21

Previous Medication

“เท่านี้พอไหมครับ”

บริรักษ์เบี่ยงตัวไปทางด้านข้าง ก่อนเลื่อนเขียงหันผักให้ ศัลยแพทย์หนุ่มดู ฝ่ายเมธัสที่กำลังใส่เครื่องแกงลงหม้ออยู่ทำเพียง เอี้ยวตัวกลับมา แล้วหลุบตามองกะหล่ำดอกที่คนอาญ์น้อยกว่าหัน ໄວ້ เมื่อเห็นว่าปริมาณน่าจะเพียงพอสำหรับสองคนแล้วจึงพยักหน้า เป็นคำตอบ อินทรีนหนึ่งที่เห็นดังนั้นจึงหยิบข้าวโพดอ่อนขึ้นมาหัน ต่อ

ร่างสูงโปร่งซึ่งกำลังทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเชฟใช้มีดเตรียมผัก อย่างขยันขันแข็ง ถึงแม้สภาพผักที่ออกมาจะหน้าตาสวนทางกับ ความตั้งใจของเขาก็ตาม ฝ่ายเมธัสที่ปรูรงสแกงเขียวหวานเสร็จ เมื่อ หันกลับมาแล้วเห็นสีหน้าจะมกเขม่นของอีกฝ่ายก็ตัดสินใจเดินอ้อม เคาน์เตอร์มาหา ก่อนยื่นซองหลังคนอาญ์น้อยกว่าໄວ້

“พี่เมธดูข้าวโพดชิ้นนี้สิ น้องหน้าตาน่าสงสารมาก” บริรักษ์ เหยียดหัวเราะพร้อมทั้งหยิบ ‘น้อง’ ที่ว่าขึ้นมาให้อีกฝ่ายดู

ศัลยแพทย์หนุ่มที่เห็นดั่งนั้นจึงยกยิ้มออกมา ก่อนเท้าแขน
หนึ่งข้างไปก๊อบขอบเคาน์เตอร์ เอนเข้าหาและทิ้งน้ำหนักตัวบางส่วน
ลงบนแผ่นหลังของร่างสูงโปร่ง

“ไม่เห็นน่าสงสารเลย น่ากินออก” เมธัสเอ่ยพร้อมทั้งเกยคาง
ลงบนไหล่ของอีกฝ่าย

“นะ” คนอายุน้อยกว่าหน้าอยู่

“พี่เมฆฉิตยารักอีกละ” พร้อมทั้งเหลือบมองคนพี่ด้วยสายตา
ไม่เชื่อคำ

“พี่พูดจริง การที่เราหันผักไม่เท่ากันเนี่ยมันเป็นศิลปะการทำ
อาหารอย่างหนึ่งนะ พอขนาดมันต่างกัน รสสัมผัสกับประสบการณ์
ที่ได้เวลากินก็จะต่างกัน ยิ่งถ้าชิ้นมันใหญ่เราก็จะได้ใช้เวลาไปกับ
อาหารค่านั้นมากขึ้น แล้วถ้าเกิดรักหันผักเท่ากันทุกชิ้นนะ อาหาร
มันก็น่าเบื่อ” ศัลยแพทย์หนุ่มแย้งด้วยน้ำเสียงน่าเชื่อถือ ถึงกับ
ทำให้บริรักษ์นั่งค้างไปชั่วครู่เมื่ออยู่ๆ การหันผักไม่เท่ากันก็สามารถ
กลายร่างเป็นบทเรียนได้

อินเทิร์นหนึ่งที่กำลังตั้งกับทักษะการพูดของแฟนตัวเองอยู่
มองอีกฝ่ายอย่างอึ้ง นี่ถ้าพี่เมฆของเขาใช้ท่าทางแบบนี้ น้ำเสียง
แบบนี้ บอกว่าอันที่จริงแล้วพระอาทิตย์ขึ้นทางทิศใต้ บริรักษ์ว่า
ตัวเองก็คงไม่เกิดความสงสัย

“พี่เมฆเชื่อมั๊ยว่า รักไม่เคยรู้สึกภูมิใจกับการหันผักไม่เท่ากัน
ขนาดนี้มาก่อนเลย”

เมธัสที่ได้ฟังดั่งนั้นหลุดหัวเราะเสียงห่มออกมาทันที ก่อนชี้
แขนรวบเอาอีกฝ่ายไว้ ออกแรงรัดให้พอหายมันเขี้ยว หลังจากนั้น
จึงคลายออก

“พี่ก็ภูมิใจครับ”

“ดีเลย วันหลังถ้าแม่ว่ารักว่าหั่นผักไม่เท่ากันอีก รักจะได้ใช้
ทฤษฎีนี้แย้งกับแม่” คนอายุน้อยกว่าเอ่ยอย่างมาดมั่น ก่อนหยิบผัก
ชนิดอื่นขึ้นมาหั่นต่อ ปล่อยให้หน้าท้องของตนเองโดนอีกฝ่ายบีบ
คลึงเล่น จนศัลยแพทย์หนุ่มหน้าใจนั้นแหละ คนอายุมากกว่าถึงกลับ
ไปอุ่นกับแกงเขียวหวานต่อ

“รักช่วยพีชिमหน่อย” เสียงทุ้มเอ่ย พร้อมทั้งยื่นข้อนามาให้
อินเทิร์นหนึ่ง เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินถือจานใส่ผักตรงมา

บริรักษ์เห็นดังนั้นจึงวางจานลงข้างเตา ก่อนอ้าปากกรอรับ
น้ำแกงจากมือหน้าอย่างว่าง่าย หลังจากนั้นจึงหยุดนิ่งพิจารณาว่า
รสชาติที่ได้มันถูกปากแล้วหรือยัง

“ดีมัย” เมธัสถาม

“ก็...ดีนะครับ”

“ดีแล้วทำไมทำหน้าแบบนี้” คนอายุมากกว่าเอ่ยกลัวหัวเราะ
อย่างเอ็นดู ก่อนตักน้ำแกงชิมเองบ้าง รู้สึกไม่มั่นใจในรสชาติขึ้นมา
เพราะว่าเป็นการทำแกงเขียวหวานครั้งแรกของตน

“รักว่ามันก็อร่อยนะ แต่ว่า...” มัน...

“มันจัดใช้ไหม” ศัลยแพทย์หนุ่มเอ่ยคำที่อยู่ในใจบริรักษ์ออก
มา ซึ่งเขาก็คิดไว้อยู่แล้วว่ารสชาติมันคงไม่ค่อยจัดจ้านและเป็น
ประมาณนี้ เพราะว่าเป็นสูตรเสดตี ทุกอย่างเลยดูเบาๆ ไปหมด

“รักอยากให้พีชิมหนักกว่านี้มัย”

“ม่ายยย” ร่างสูงโปร่งส่ายหน้า เพราะถึงมันจะค่อนข้างจัดไป
หน่อย แต่ก็ยังรสชาติดี

“มันเป็นรสจัดที่อร่อยมาก รักชอบ” คนอายุน้อยกว่ายิ้มจน
ตาหยี

เมธัสที่เห็นดังนั้นจึงรู้สึกใจชื้นขึ้นเป็นกอง ยกยืมบางออกมา

ก่อนเอ่ย “แล้วมาบอกว่าพีชิตยาเก่ง ตัวเองชิตเก่งกว่าอีกนะ”

คนอายุน้อยกว่าหลุดยิ้มทันทีเมื่อเจออีกฝ่ายย้อน

และสิ่งที่ทำให้เขาเอ็นดูคนที่เข้าไปใหญ่ คือการที่ร่างหนาใช้ ศัพท์วัยรุ่นที่ดูไม่น่าหลุดออกมาจากปากของอาจารย์หม่อมที่ใคร ๆ ก็รู้จัก ซึ่งไม่ต้องแปลกใจไป เพราะศัพท์แสลงพวกนั้นก็ เป็นบริรักษ์เอง ทั้งนั้นที่สอนอีกฝ่าย

หลังจากชิมแกงเขียวหวานต่ออีกหลายคำ จากที่คิดว่าจะไม่ปรุงเพิ่ม เมธัสก็ตัดสินใจเติมความหวานลงไปอีกหน่อยเพราะกลัวว่าจะไม่ถูกปากคนอายุน้อยกว่า หลังจากนั้นจึงเริ่มตั้งกระทะเพื่อทำ ผัดผักอีกหนึ่งจาน ฝ่ายบริรักษ์ที่ยืนอยู่ด้านข้างรับหน้าที่เป็นลูกมือ และเอนเตอร์เทนเนอร์ไปพร้อมกัน

“พีเมฆครับ” บริรักษ์เรียกเมื่อนึกอะไรบางอย่างออก

“ครับ”

“เมื่อวานพีเมฆได้ไปบ้านอาจารย์มนตรีหรือเปล่า”

“ไปครับ ทำไม รักอยากดื่มไวน์เธอ” ร่างหนาเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม ในขณะที่มือกำลังผัดผักในกระทะไปด้วย

“เปล่า... รักแค่ถามเพราะกลัวว่าอาจารย์แกจะดูพีเมฆ อาจารย์เขาไม่ได้ว่าอะไรใช่ไหมครับ” คนอายุน้อยกว่าเอียงคอมองร่างหนา

เมธัสที่เห็นดังนั้นจึงยกยิ้มบางออกมาก่อนตอบ

“ไม่ครับ แคไปเอาของแล้วนั่งคุยกันนิดหน่อยเอง ไม่ดูเลย” ศัลยแพทย์หนุ่มเอ่ยเสียงทุ้ม บอกให้อีกฝ่ายคลายความกังวล ถึงแม้จะเล่าเรื่องราวไม่หมด แต่เมธัสก็ไม่ได้โกหก เพราะว่าอาจารย์มนตรีไม่ได้เรียกเขาไปดูตัวอย่างที่คนอายุน้อยกว่านึกกลัวจริง ๆ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าหัวข้อที่นั่นคุยกันระหว่างอาจารย์กับลูกศิษย์นั้น เป็น

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของทั้งเขาและบริษัท

“เมธัส คุณเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ” มนตรีเอ่ยเสียงทุ้มทว่าเต็มเปี่ยมไปด้วยความใจดี ชายวัยใกล้เคียงเกษียณขมวดคิ้วเล็กน้อยด้วยความกังวล ก่อนเริ่มพูดคุยกับลูกศิษย์ตรง ๆ ถึงแม้มันอาจจะล้ำเส้นอีกฝ่ายไปบ้างก็ตาม

“คุณรู้ใช้มั้ยว่ากำลังทำอะไรอยู่”

“ครับ ผมรู้” เมธัสตอบ

ประสาทศัลยแพทย์อาวุโสทำเพียงนั่งคิด ก่อนถอนใจออกมาและเอ่ย “เอาตรง ๆ ไม่อ้อมค้อม ผมยอมรับเลยว่าตอนแรกที่รู้คือผมใจหาย พอมาคิดดูแล้ว... น้องเขาชื่ออะไรนะ” มนตรีโน้มตัวมาทางด้านหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงถาม “ชื่อรักใช้มั้ย” ก่อนตอบออกมาโดยไม่รอเฉลยจากเมธัส

อาจารย์อาวุโสทำเพียงดึงตัวกลับไป ก่อนยกแก้วน้ำเปล่าขึ้นดื่มพร้อมทั้งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ไม้

“พอมาคิดดูแล้ว รักนี้อายุห่างกับลูกคนเล็กผมไม่กี่ปีเอง ผมรู้แหละว่าพวกคุณทั้งคู่ก็โต ๆ กันแล้ว แต่ในสายตาของคนแก่ ๆ อย่างผม พูดตรง ๆ เลยว่าผมกลัวว่ะ กลัวแทนพ่อแม่เด็กเขา” มนตรีเอ่ยออกมาอย่างสัตย์จริง

ในมุมมองของคนเป็นพ่อแบบเขา ถ้าลูกจะคบหากับใครสักคน จะเพศไหน ชาติอะไรก็ได้ไม่เป็นปัญหา แต่กับคนที่อายุมากกว่าเป็นสิบกว่าปีนี่สิ ที่ทำให้มนตริจินตนาการไม่ออก

ตัวเขาเองที่ใช้ชีวิตมาจนป่านนี้รู้ว่าตัวเองในตอนอายุสี่สิบปีกับสามสิบปีนะ ความคิดและการตัดสินใจมันต่างกันมากขนาดไหน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการคบหากับคนที่อายุห่างกันมาก ๆ เลย แต่ดูด้วยตาเปล่าก็รู้ว่าใครจะเป็นฝ่ายกำหนดเส้นสัมพันธ์

“ผมรู้นะเมธัส ว่าคุณเป็นคนที่ไวใจได้ แต่คุณก็รู้ใช่ไหมว่าการคบกันของคุณมันไม่ใช่มีอยู่เรื่องสองเรื่องที่ต้อง Concern มันไม่ใช่แค่คุณรักกันชอบกันหรอกนะ

“เด็กมันโดนนินทา คุณเองก็โดนนินทา แต่ไอ้เรื่องซึ่งปะตัวพวกนี้พวกคุณคงจัดการกันได้ ส่วนไอ้ที่ผมกังวลจริงๆ นะ คือผมกังวลกลัวว่าเด็กมันจะโตตามคุณไม่ทัน คุณเป็นผู้ใหญ่กว่า ได้เปรียบกว่า เพราะฉะนั้นคุณต้องห้ามเขาเปรียบเขา จะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวคุณก็ต้องห้าม อย่าไปใช้ประสบการณ์ของคุณเป็นบรรทัดฐานแล้วขีดเส้นให้เขาเป็นแบบนั้นแบบนี้ คุณเข้าใจที่ผมจะบอกมั้ย”

เมธัสที่รู้แต่แรกว่าคนที่มีความเป็นพ่อเต็มเปี่ยมอย่างอาจารย์มนตรีกำลังกังวลใจในเรื่องอะไรอยู่ได้แต่ระบายยิ้มบางออกมา ถึงแม้สำหรับเขาประสาทศัลยแพทย์จะล้าเส้นไปหน่อย แต่ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ และเมธัสก็ไม่ได้รู้สึกโกรธเคืองอะไรเพราะเข้าใจพื้นฐานนิสัยของอีกฝ่าย อีกอย่างคือ ท่ามกลางคำพูดเหล่านั้น เมธัสสัมผัสได้ว่าแต่ละคำที่พูดออกมามันเต็มไปด้วยความหวังดี

“ผมเข้าใจครับ และก็กำลังพยายามอยู่” ร่างหนาเอ่ย

หลังฟังคำจบมนตรีจึงรู้สึกเบาใจขึ้นได้บ้าง และรู้ว่าลูกศิษย์ของตนเองเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพมากพอ เมื่อเป็นดังนั้นอาจารย์อาวุโสจึงเอ่ยขอโทษที่ยุ่มยามเรื่องส่วนตัวของอีกฝ่าย ก่อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปยังเรื่องอื่นแทน หลังจากที่นั่งซักไซ้เมธัสเรื่องของอินทรีนหนึ่งที่ชื่อ ‘รัก’ อยู่เสียนานสองนาน

ร่างสูงยืหนึ่ง คิดถึงบทสนทนาระหว่างตนกับอาจารย์มนตรี ในขณะที่มือกำลังผัดผักในกระทะไปด้วย เสียงผัดสะดุ้งน้ำมันดังฟูอยู่ชั่วครู่ก่อนเงียบลง ร่างหนาที่ปรูรงรไม่ให้อึดจนเกินไปแล้วกดปิดเตาไฟฟ้าทันทีเมื่อทำเสร็จ และตักอาหารใส่จานที่บริรักษ์เตรียมไว้

พร้อมทั้งหลุบตามองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่าย

“พี่เมฆยั้มอะไร” อินเทิร์นหนึ่งเลิกคิ้วสงสัยเมื่อเงยหน้าขึ้นมา
สบตาคนอายุมากกว่า นึกแปลกใจที่อยู่ๆ ศัลยแพทย์หนุ่มก็ยิ้มออกมา

ฝ่ายเมธัสที่ถูกถามทำเพียงส่ายหน้าตอบ และจะให้บอกก็คง
ไม่ได้หรอกว่า ที่เขายิ้มเหมือนคนบ้ามันเป็นเพราะว่าเขาหันมาเห็น
ใบหน้าของแฟนตนเอง

ร่างสูงสำรวจสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถามของอีกฝ่าย มันทั้งน่ารัก
สดใส และเต็มไปด้วยความเยาว์ ก่อนคิดว่ามันเป็นเรื่องที่น่า
ได้ถ้าอาจารย์มนตรีจะนึกกังวล เพราะในบางครั้งเมธัสก็นึกกลัว
ประสบการณ์ที่ผ่านมาของตนเช่นกันว่ามันจะส่งผลให้เขาตัดสินใจ
ทำอะไรพลาดไป

หลังจากยืนมองกันอยู่อย่างนั้น คนอายุมากกว่าที่อดใจไม่
ไหวจึงก้มหน้าลงไปจูบมุมปากคนน้องหนึ่งที ก่อนดีหน้ามึนแยงจาน
ผัดผักในมืออีกฝ่ายมา แล้วทิ้งให้บริรักษ์ยืนหูแดงอยู่คนเดียวที่หน้า
เตา

อินเทิร์นหนึ่งที่ถูกขโมยจูบเครื่องชอร์ตอยู่ชั่วครู่ กว่าที่ตั้งสติ
ขึ้นมาได้ ศัลยแพทย์หนุ่มก็เดินไปถึงโต๊ะกินข้าวเรียบร้อยแล้ว

“มาให้รักจูบคืนเลย!” ร่างสูงโปร่งแหวกออกมาเสียงดังอย่างไม่
ยินยอม ก่อนทำหน้าเข้มขณะเดินอาดๆ ไปหาเมธัส

ฝ่ายคนที่ที่ยืนรออยู่ก่อนแล้วได้แต่ยิ้มขำอย่างเอ็นดู โนมัว
ลงต่ำเล็กน้อยพร้อมทั้งเอียงแก้มรอการลงโทษจากอีกฝ่ายด้วยความ
ยินดี

บริรักษ์ที่เดินมาถึงยกแขนสองข้างขึ้นคว้าต้นคอหน้าไว้ทันที
หลังจากนั้นจึงยัดตัวขึ้นแล้วหอมแก้มศัลยแพทย์หนุ่มซ้ำที่ขาขาที่จน

ตนเองพอใจ ก่อนจะตกลงสงบศึกกันได้ในที่สุด ซึ่งเมื่อทั้งสองเคลียร์ปัญหาชีวิตคู่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เมธัสกับบริรักษ์ก็กินข้าวร่วมกัน แล้วพากันมานั่งเล่นที่โซฟาหน้าโทรทัศน์

“รักอยากดูเรื่องนั้นอะ ที่มาใหม่ ใครฆ่าคุณปู่” คนอายุน้อยกว่าที่กอดถึงไอศกรีมไว้แน่นออกความคิดเห็น

ศัลยแพทย์หนุ่มที่มีอว้างอยู่จึงรับหน้าที่เลือนหาหนังเรื่องที่ว่าให้ หลังจากนั้นภาพจากหน้าจอโทรทัศน์ก็เปลี่ยนไป

ภาพยนตร์ดำเนินไปเรื่อย ๆ ท่ามกลางบรรยากาศเย็นสบายของตัวบ้าน ร่วงสูงโปร่งที่กำลังดื่มด่ำกับรสชาติหวานเย็นอยู่จับจ้องหน้าจออย่างตั้งใจ ส่วนคนพี่ที่กำลังเตรียมการสอนก็มีเหลือบตาขึ้นมามองบ้างและก้มลงไปอ่านเปเปอร์บ้าง

“พี่เมฆกินไอติมมัย” บริรักษ์ยื่นซองขนาดเล็กที่มีไอศกรีมรสคุกกี้แอนด์ครีมมาให้พร้อมทั้งเอ่ยชวน

คนอายุมากกว่าทำเพียงหลุบตามองเล็กน้อย ก่อนอำปากกรอรับไอศกรีมจากอีกฝ่ายอย่างง่ายดาย

สองหนุ่ม... หนึ่งศัลยแพทย์หนึ่งอินเธิร์นพลัดกันกินไอศกรีมที่เหลืออยู่ไม่ถึงครึ่งไปเรื่อย ๆ ท่ามกลางบทสนทนาของหนัง กระทั่งเมธัสเตรียมการสอนเสร็จ ร่างหนาจึงปิดหน้าจอไอแพดแล้ววางอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ลงบนโต๊ะเตี้ยด้านหน้า ยกแขนหนึ่งข้างขึ้นพาดพนักโซฟา แล้วใช้มือคลึงหัวไหล่คนน้องเล่นอย่างเพลิดเพลิน

คนอายุมากกว่าหันมองใบหน้าด้านข้างของอีกฝ่ายที่กำลังให้ความสนใจเนื้อหาในหนังอยู่ สวรรค์อารมณ์ของบริรักษ์ ดูว่าคนน้องรู้สึกดีขึ้นบ้างหรือยังหลังจากที่ผ่านพ้นการสูญเสียมา

“ยังรู้สึกแย่อยู่มัย” เมธัสถาม

บริรักษ์ส่ายหน้าก่อนตอบ “ไม่เท่าเดิมแล้วครับ”

หลังจากที่วันนี้ได้ใช้เวลาทั้งวันไปกับคนอายุมากกว่า ไม่ว่าจะเป็นไปกินข้าว เข้าวัด ไปตรวจโรค หรือเดินเล่นริมน้ำ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนแต่มีส่วนช่วยให้อินเทิร์นหนึ่งเล็กฟุ้งซ่าน รู้ตัวอีกทีความเสียใจที่มีก็ลดปริมาณลงมากเลยทีเดียว ถึงแม้จะไม่ทั้งหมด แต่มันก็ไม่ได้หนักหนาเท่าเดิม

คนอายุน้อยกว่าคิดได้ดังนั้นจึงยกยิ้มกว้าง อวดหนดแมวทั้งสองข้างให้คนอายุมากกว่าเห็นเป็นการยืนยัน พร้อมทั้งยกตัวขึ้นเล็กน้อยจบคางอีกฝ่ายก่อนเอ่ยขอบคุณ

“ยินดีครับ” ศัลยแพทย์หนุ่มตอบกลับเสียงนุ่ม พร้อมทั้งมองบริรักษ์ด้วยสายตาสุดแสนจะเอ็นดู

“พี่ก็ขอบคุณรักเหมือนกันนะ ที่เล่าเรื่องนี้ให้พี่ฟัง”

ซึ่งคำขอบคุณเรียบ ๆ นั้นก็ทำให้อินเทิร์นหนึ่งรู้สึกดีไปตลอดทั้งวัน และคิดกับตัวเองอยู่อย่างนั้นว่า เขาช่างเป็นคนที่โชคดีมากจริง ๆ

คนอายุน้อยกว่าที่ยืมไปถึงดวงตากอดถึงไอศกรีมเปล่าไว้แน่น รู้สึกได้ถึงจังหวะการเต้นของหัวใจของอีกฝ่ายผ่านเนื้อผ้าที่สัมผัสกัน มันทั้งมันคงและปลอดภัย

ปลอดภัยมากเสียจนบริรักษ์เบียดตัวเข้าหาคนอายุมากกว่าอย่างเผลอไพล่ รวากับว่าร่างกายมันรู้ว่าที่ไหนเป็นที่ของมัน และปล่อยให้ตนเองจมอยู่ในอ้อมกอดอบอุ่นนั้นท่ามกลางหนังสีบสว่นสอบสว่นฆาตกรรม

ทั้งสองใช้เวลาที่เหลือก่อนเข้านอนไปกับเนื้อหาในหนัง ถึงแม้จะรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างเพราะพากันออกนอกกลุ่มนอกทางจนเกือบจะดูหนังไม่จบก็ตามที

06.50 น.

06.55 น.

07.00 น.

เวลาเช้าเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง หลังจากเสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นเป็นครั้งที่สามของวัน ร่างสูงโปร่งที่ยังคงกึ่งหลับกึ่งตื่นฝันพาตัวเองขึ้นนั่ง ก่อนเดินลากเท้าไปยังห้องน้ำภายในห้องพักทั้งที่ตาทั้งสองข้างยังไม่เปิดดี

บริรักษ์ยกมือขึ้นตบแก้มเพื่อเรียกสติเล็กน้อย ก่อนมองภาพสะท้อนของตนเองผ่านเงาในกระจก สรรวจได้ดาดำคล้ำที่กลับมาเยือนใบหน้าของเขาอีกครั้ง ซึ่งร่องรอยเหล่านั้นต่างก็เป็นผลลัพธ์จากการอยู่เวรมารathonในตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมา

ร่างสูงโปร่งถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อน เปิดน้ำลูบหน้าพร้อมทั้งหยิบโทรศัพท์ที่ถือติดมากดสั่งอาหารเข้าไปด้วย

หลังกลับจากบ้านของศัลยแพทย์หนุ่มในวันนั้น ทั้งเขาและคนอายุมากกว่าก็ไม่มีโอกาสได้เจอกันอีกเลย เนื่องจากคนพีติดประชุมวิชาการที่ต่างจังหวัด เพิ่งกลับมาถึงพิษณุโลกเมื่อวาน ส่วนเขาก็ตัวติดอยู่กับงานและความรับผิดชอบที่มีชื่อว่า ‘เวร’ ซึ่งก็อย่างที่ทุกคนรู้ว่า ชีวิตของหนุ่มอุบัติเหตุ-ลูกเงินนั้นมันไม่ใช่ชีวิตที่รับมือได้ง่ายๆ เลย

“ฮัลโหลครับ” เสียงจ้วเจียของบริรักษ์กรอกผ่านโทรศัพท์ทันที หลังจากรับสายของคนพีได้สำเร็จ

[รักตื่นหรือยังครับ]

“ตื่นแล้วว” คนอายุน้อยกว่าตอบเสียงอ่อนอีกทั้งยังติดอ้อนอยู่ในที่ ร่างสูงโปร่งที่กำลังบิบบยาสีฟันลงบนแปรงกดเปิดสปีเกอร์โฟน แล้ววางเครื่องมือสื่อสารลงบนขอบกระบือ่ง “เนี่ย... รักกำลัง

จะอาบน้ำ”

[แล้วสั่งข้าวเช้าหรือยัง]

“สั่งแล้วครับ ของดีมีประโยชน์ ไม่ใช่อาหารแช่แข็ง แล้วก็ไม่ใช่ขนมปังเซเว่นแน่นอน” บริษัท์ตอบเสียงจะฉาน ก่อนจะเริ่มแปร่งฟันไปด้วย พุดคุยกับคนที่ไปด้วย จนกระทั่งล้างหน้าเสร็จนั่นแหละ คนอายุน้อยกว่าถึงได้ขอวางสายแล้วเดินเข้าไปชำระร่างกายภายใต้ฝักบัว

เมื่ออินทรีนหนึ่งจัดการธุระส่วนตัวเสร็จ รอเพียงไม่นานข้าวเช้าที่สั่งไว้ก็เดินทางมาถึง บริษัท์จึงตัดสินใจหิ้วมันไปกินที่ ER แล้วออกมาทำงานในเวลาเกือบแปดโมง

ซึ่งภายใต้ห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินของโรงพยาบาลที่นี้นั้น จะประกอบไปด้วยห้องขนาดใหญ่สองห้องด้วยกัน โดยที่ห้องแรกมีไว้สำหรับรองรับผู้ป่วยฉุกเฉินทุกรูปแบบ แบ่งเป็นห้องตรวจและห้องสังเกตอาการ ส่วนห้องที่สองเตรียมไว้เพื่อการกู้ชีพผู้ป่วยที่มีอาการหนักโดยเฉพาะ

“พี่โฟนครับ” ร่างสูงโปร่งถือชาร์ตเข้ามา แล้วเอ่ยเรียกอาจารย์โฟนทันทีที่เห็นอีกฝ่ายกำลังยืนหันหลังให้แก่เคาน์เตอร์

“คะลูก” เสียงหวานของสเตาฟี่สาวดังขึ้นเมื่อได้ยินสัญญาณขอความช่วยเหลือ เธอมียิ้มเล็กน้อยพลางโน้มตัวเข้าไปใกล้ อาจารย์โฟนเป็นผู้หญิงตัวสูง แต่งตัวเก่ง และมักจะมาอยู่เวรในชุดเดรสสีเข้มตามตารางสีเสื้อมงคลพร้อมทั้งรองเท้าส้นสูงสีดำคู่โปรด

สเตาฟี่ประจำห้องฉุกเฉินมองหน้าอินทรีนหนึ่งเล็กน้อย ก่อนก้มลงมองชาร์ตเพื่อช่วยบริษัท์ผู้ป่วยที่มาโรงพยาบาลด้วยอาการหัวใจเต้นช้ากว่าปกติ จนต้องติดเครื่องกระตุ้นไฟฟ้าหัวใจผ่านทางผิวหนัง

“คือในเคสนี้จะครับ ผมโทร. ไปทาง CCU แล้ว CCU แจ้งว่า
ทิวอร์ดเต็มเลยให้แอดมิทิวอร์ดสามัญ แต่พอโทร. ไปที่วอร์ดสามัญ
ทิวอร์ดก็แจ้งว่าดูแลคนไข้ให้ไม่ได้ต้องแอดมิท CCU คือ... ผมก็เลย
...” อินเทิร์นหนึ่งที่โทร. ขึ้นวอร์ดจนเจ้าหน้าที่พยาบาลเริ่มรำคาญ
อีกอีกในลำคอเล็กน้อยอย่างรู้สึกเกรงใจ ก่อนบอกปัญหาที่ตนเจอ
ให้อาจารย์ฟัง

ฝ่ายโพน สเตาฟฟ์ที่ทำงานในโรงพยาบาลนี้มานานนับได้แต่
ส่งเสียง ‘อ้อ’ ในลำคอ พักหน้าเข้าใจสถานการณ์ของบริบททันที
เนื่องจากช่วงนี้การแอดมิทขึ้นวอร์ดอายุรกรรมไม่ใช่เรื่องที่ทำได้
ง่าย ๆ อีกต่อไป “ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวพี่ดูเคสนี้ต่อให้เอง รักไปตรวจ
คนอื่นได้เลย เดี่ยวพี่แอดมิทให้”

ร่างสูงโปร่งที่ได้ฟังประโยคนั้นรู้สึกตัวเบาพร้อมกับยกมือออก
จากอก เอ่ยขอบคุณอาจารย์โพนทันทีที่ช่วยชีวิตเขากับคนไข้ไว้

หลังจากเคลียร์เคสนี้ได้สำเร็จ บริรักษาก็ไม่รอช้าทำหน้าที่ของ
ตนเองต่อด้วยการเดินไปหยิบชาร์ตใหม่ขึ้นมา ก่อนอ่านรายละเอียด
คร่าว ๆ พร้อมทั้งเดินไปหาผู้ปกครองและคนไข้ที่นอนรออยู่บนเตียง

ในเคสนี้เป็นเคสผู้ป่วยเด็กชายอายุห้าขวบ ที่ถูกส่งตัวมาจาก
โรงพยาบาลชุมชน มีอาการปวดแขนซ้าย ต้นแขนมีอาการบวมซ้ำ
ผิดรูป หลังจากถ่ายภาพรังสีเอกซเรย์ พบว่าผู้ป่วยมีกระดูกต้นแขน
หักหนึ่งตำแหน่ง

“คุณพ่อสวัสดิ์ครับ” บริรักษ์เอ่ยสวัสดิ์ผู้ปกครองที่ยืนอยู่ข้าง ๆ
ก่อนเริ่มซักประวัติทันทีเพื่อไม่ให้เสียเวลา ในระหว่างนั้นก็สำรวจ
ท่อนแขนของผู้ป่วยที่ตามแผ่นรองไม้เพื่อป้องกันกระดูกเคลื่อน
ชั่วคราวไว้ด้วย

“น้องล้มเหวครับ”

“ครับ แกขึ้นไปเล่นกับน้องชายบนโต๊ะกินข้าวแล้วตกลงมา”
ชายหนุ่มผู้มีสีหน้ากังวลชัดเจนเอ่ยอย่างเป็นห่วง พร้อมทั้งลูบหัว
บุตรชายของตนเองไปด้วย

บริรักษ์ได้ฟังดังนั้นจึงพยักหน้ารับก่อนถามต่อ “น้องชายอายุ
เท่าไรนะครับ”

“สองขวบกว่า ๆ ครับ”

“อ้อ... แล้วโต๊ะล่ะครับ สูงเท่าไร”

“ก็... โต๊ะสูงประมาณช่วงเอวของผมครับ”

อินเทิร์นหนึ่งประเมินความสูงของโต๊ะกับความสูงของเด็ก
ทันที และพบว่าประวัติที่ได้มาดูไม่ค่อยน่าเชื่อถือนัก หนึ่งในกรณีที่
เด็กตัวแค่นี้จะปีนขึ้นไปเล่นบนโต๊ะกับน้องชายอายุสองขวบกว่า ๆ
นั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ ถ้าผู้ใหญ่ไม่ได้อุ้มขึ้นไป และสอง...ความสูง
เท่านี้มันทำให้บริรักษ์จินตนาการไม่ออกว่าต้องตกลงมาในท่าไหน
ถึงจะมีกระดูกต้นแขนหักได้

“แล้วนอกจากที่แขน น้องมีบาดแผลที่อื่นอีกไหมครับ”

“ที่ผมดูเองก็ไม่มีแล้วครับ” เสียงเข้มของอีกฝ่ายตอบรวดเร็ว
ฉะฉาน

หลังจากถามประวัติคร่าว ๆ เสร็จ บริรักษ์จึงขออนุญาตตรวจ
ร่างกายผู้ป่วยเด็กต่อ เจ้าของมือเรียวมองกระดูกแขนผิดปกติและรอย
ขี้สี้เข้มน่ากลัวนั้น ก่อนเลิกแขนเสื้อขึ้นดูเมื่อสังเกตเห็นรอยนิ้วมือ
ขนาดใหญ่ที่ต้นแขนเล็ก อีกทั้งยังมีรอยแผลเก่าอีกสองสามรอย

“น้องเก่งนะครับ จับแล้วไม่ร้องเลย” บริรักษ์เอ่ยพร้อมทั้งเงย
หน้ามองผู้เป็นพ่อ ในใจเกิดความสงสัยบางอย่าง แต่ยังคงแสดง
สีหน้าเป็นปกติ

“ครับ แกเป็นเด็กอดทน” ผู้ปกครองของเด็กตอบด้วยความ

ภูมิใจ

บริรักษ์เห็นดังนั้นจึงส่งยิ้มบางให้พร้อมทั้งลอบมองสีหน้าของอีกฝ่ายไปด้วย ท่าทางคุ้นตา และใบหน้าก็คล้ายคลึงคลบลว่าเคยเจอกันที่ไนท์คลับแห่ง อินเทอร์เน็ตหนึ่งเริ่มขบคิด ก่อนภาพเหตุการณ์บางอย่างจะวาบเข้ามา และความสงสัยของเขาก็ได้รับการเฉลย

ร่างสูงโปร่งชะงักงันทันทีที่นึกออกว่าอีกฝ่ายคือใคร ลมหายใจอุ่นร้อนสะดุดเล็กน้อย ก่อนปรับเข้าสู่จังหวะปกติด้วยความรวดเร็ว หลังจากนั้นบริรักษ์จึงตั้งสติแล้วเอ่ย

“เดี๋ยวน้องคงต้องเอกซเรย์ซ้ำนะครับ แล้วก็รอก่อนกระดูกมาประเมินอีกที หลังจากนั้นคิดว่าคงต้องนอนโรงพยาบาล ยังไงรบกวนคุณพ่อรอน้องที่นอกห้องฉุกเฉินนะ ถ้าแพทย์เฉพาะทางมาถึงจะมีเจ้าหน้าที่ไปแจ้งคุณพ่ออีกที” บริรักษ์แจ่มแจ้ง

ซึ่งแน่นอนว่าในคราวแรกทางผู้ปกครองมีท่าทีที่ไม่ยินยอมโดยอ้างว่าตนเป็นห่วงบุตรชาย จนร่างสูงโปร่งเอ่ยซ้ำอีกครั้งพร้อมส่งยิ้มบางให้ และบอกให้ผู้เป็นพ่อวางใจนั้นแหละ อีกฝ่ายถึงได้ยอมเดินจากไปแต่โดยดี

เมื่อเห็นว่าผู้ปกครองออกไปแล้ว อินเทอร์เน็ตหนึ่งจึงกลับมาตรวจร่างกายและซักประวัติโดยละเอียดใหม่อีกครั้งจนได้รับการยืนยันในสิ่งที่ตนสงสัยว่า แท้จริงแล้วผู้ป่วยเด็กไม่ได้ตกลงมาจากที่สูง แต่ถูกผู้เป็นพ่อทำร้ายร่างกายต่างหาก

หลังจากได้ข้อมูลที่ต้องการครบบริรักษ์ก็แจ้งสต๊าฟฟท์ทันที ก่อนส่งผู้ป่วยเด็กไปเอกซเรย์แขนทั้งสองข้างและหน้าอกซ้ำ โดยมีเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลติดตามไปด้วยอีกหนึ่งคน

“เดี๋ยวน้องรักคอนซัลต์หมอเด็กนะ ส่วนออร์โธพีที่แจ้งไปแล้วอาจารย์แกร์เคลสละ แล้วเดี๋ยวนิติเวชพี่บอกอาจารย์เอง” ป๋อง แพทย์

ถูกเงินอีกหนึ่งคนผู้เป็นสถาปนิกในวันนี้เอ่ยขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อนแยกไปอีกทางเพื่อปรึกษาเคสกับแผนกนิติเวช

เมื่อแจกแจงงานเสร็จ บริษัทที่ทำหน้าที่เขียนชาร์ตจึงเดินมายังหน้าเคาน์เตอร์แล้วยกหูโทรศัพท์ของโรงพยาบาลขึ้นมา พร้อมทั้งต่อสายตรงโทร. หาดินเทิร์นหนึ่งประจำออร์ดเด็กทันที

“ฮัลโหลครับ ส้มไข่ปะ นี่เรารักนะ โทร. มาจากอีอาร์ พอดีมีเคสเด็กจะคอนซัลต์ครับ”

[อ้อ... รักพูดมาได้เลย] เมื่อคนจากปลายสายตอบรับ ฝ่ายบริษัทก็ไม่รอช้าเล่ารายละเอียดเคสให้อินเทิร์นสาวฟัง พร้อมทั้งส่งรูปเอกซเรย์เก่าจากโรงพยาบาลชุมชนไปให้สั้มดูประกอบผ่านทางไลน์

หลังจากรายงานเคสเสร็จ บริษัทจึงวางสายและใช้เวลาในระหว่างรอนไขเขียน Medical Note พร้อมทั้งเตรียมเอกสาร จนกระทั่งผู้ป่วยเด็กกลับมา ร่างสูงโปร่งจึงเดินไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อเปิดดูภาพถ่ายรังสี

และก็เป็นอย่างที่บริษัทคิดไว้ ตัวกระดูกของเด็กมีทั้งรอยของส่วนที่เพิ่งหักใหม่ และรอยสมานของกระดูกจากการหักครั้งก่อนๆ อยู่จริง ซึ่งนี่ยังไม่รวมกระดูกซี่โครงที่มีรอยหักเก่าอีก

นี่แม่ง เห็น-สุด ๆ เลยนะ

บริษัทคิดกับตัวเองอย่างโมโห ก่อนหันกลับไปมองผู้ป่วยเด็กที่นอนรออยู่บนเตียงอย่างนิ่งสงสาร ไม่เข้าใจเลยว่าคนเป็นพ่อต้องเป็นคนแบบไหนถึงได้ทำเรื่องแบบนี้ได้ และยิ่งจินตนาการไม่ออกเข้าไปใหญ่ว่าตัวเด็กต้องผ่านสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายขนาดไหนถึงได้ไม่ร้องไห้เลยทั้งที่อายุเพียงห้าขวบ

อินเทิร์นหนึ่งคิดกับตัวเองอย่างสลด พร้อมทั้งรู้สึกดัดแค้นใจ

ที่ตนเองทำอะไรไม่ได้ไปในเวลาเดียวกัน

ถ้าในวันนั้นเขาคุยกับภรรยาของไอ้เหี้ย-นั่นให้ดำเนินการกับมันได้สำเร็จ หรือถ้าวันนั้นที่มันจะเข้ามาทำร้ายเขา แล้วเขาเลือกที่จะเอาเรื่องมันให้ถึงที่สุด...

บางทีในวันนี้... อาจจะไม่มียุติธรรมเล็กๆ ที่ต้องเจ็บตัว

บริรักษ์ที่รู้สึกหดหู่กับสภาพสังคมในปัจจุบันห่อหุ้มเข้าหากันโดยไม่รู้ตัว ความรู้สึกบีบอัดคับแคบ มันโกรธเคืองแทนคนอื่นที่ต้องมาเจอสถานการณ์เลวร้ายเช่นนี้ นึกอยากย้อนเวลากลับไปแล้วพาเหยื่อหนีออกมา แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะว่าเรื่องราวในวันนั้นมันกลายเป็นอดีตของปัจจุบันไปแล้ว

อินทรีนหนึ่งที่ภายในใจยังคงเต็มไปด้วยความรู้สึกขุ่นข้องพยายามหายใจเข้าออกลึกๆ ก่อนเดินไปหาอาจารย์ป๋องเพื่อคุยเรื่องเคสต่อ “น้องกลับมาแล้วนะครับพี่ป๋อง”

“อ้อ แล้วเอกซเรย์เป็นยังไงบ้างอะ”

“มีทั้ง New lesions, Old lesions เลยครับ ที่ Rib ก็มี” หลังบริรักษ์เอ่ยจบ อาจารย์ประจำห้องฉุกเฉินก็ได้แต่พยักหน้า พร้อมกับทั้งสลดตาคนเป็นพ่อออกมาอีกชุดใหญ่

ฝ่ายบริรักษ์ที่คิดว่าตนเองโมโหแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเขาจะโมโหได้ไม่ถึงครึ่งของอาจารย์หนุ่มเลยด้วยซ้ำ

“พี่แม่งเกลียดเคสอย่างนี้จริง ๆ” ป๋องสลด ยืนสาปส่งพ่อใจหมาอยู่จนจนอารมณ์เริ่มสงบ จึงปรับสีหน้าแล้วหันมาคุยกับอินทรีนหนึ่งต่อ “เดี๋ยวน้องเขียนโน้ตจากทางอีอาร์เลยนะ แล้วเดี๋ยวพวกโบบันทึกบาดแผลอาจารย์นิติเวชจะมาช่วยดูอีกที ส่วนตอนนั้นก็ให้คนไข้อยู่กับนักสังคมสงเคราะห์ไปก่อน แล้วก็ทำเรื่องแอดมิตเลย เพราะยังงี้ก็ต้องนอนโรงพยาบาล”

ซึ่งการแยกเด็กที่ถูกทำร้ายร่างกายออกจากผู้ปกครองนั้น เป็นสิ่งแรกอยู่แล้วที่ทางโรงพยาบาลจะทำโดยไม่สนว่าคนไข้จะมีข้อบ่งชี้ทางร่างกายหรือไม่

บริรักษ์พยักหน้ารับ ก่อนเอ่ยสิ่งที่เขากำลังออกมา “พี่ป๊องครับ คือที่บ้านน้องเขายังมีแม่แล้วก็ลูกคนเล็กอีกคน”

“ไม่เป็นไร พี่แจ้งทางทีมไปละ ตอนนี้กำลังไปแยกเด็กกับแม่ เขาออกมา ส่วนไอนั้นก็ให้มันนั่งเฝ้าไปก่อน เดี่ยวสักพักเจ้าหน้าที่ตำรวจจะมา”

เมื่อได้ยินดังนั้นบริรักษ์จึงรู้สึกเบาใจขึ้นเป็นกอง

หลังจากดูแลเรื่องความปลอดภัยของเหยื่อเสร็จ อินทิรัตน์หนึ่งจึงแยกตัวออกมาเพื่อเตรียมเอกสารสำหรับนอนโรงพยาบาลให้เรียบร้อย พร้อมทั้งสังเกตคนไข้เป็นระยะ ๆ ก่อนที่สตาฟฟ์จากต่างแผนกจะเข้ามาและพาตัวเด็กไปยังห้องแยกที่มีความเป็นส่วนตัว ซึ่งสตาฟฟ์หนึ่งในนั้นก็มียาจารย์จิมอยู่ด้วย

เมื่อทำเอกสารในส่วนของตนเสร็จ บริรักษ์จึงเดินมานั่งที่หน้าเคาน์เตอร์เพื่อสแตนด์บายรอผู้ป่วยรายถัดไปที่จะเดินเข้ามา

“กูหิวข้าววะ”

เสียงของอินทิรัตน์สาวดังขึ้นทันที หลังจากที่เจ้าตัววางชาร์ตลงบนเคาน์เตอร์ได้สำเร็จ

“งั้นมึงก็ไปกินดิ ถ้ารอช่วงสายเดี๋ยวแม่งยุ่งแล้วไม่ได้กินนะ” บริรักษ์เอ่ยอย่างเป็นห่วง เมื่อเห็นพลอยชมพูบ่นว่าแทบท้องมาตั้งแต่เช้า

“กินตอนนี่ไม่ได้” เธอเอ่ยออกมาเสียงเศร้า ก่อนก้มลงมองชาร์ต “กูต้องรอคัลลี่ยลงมาดูเคสนี้ก่อน แม่ง... เศร้าจัง เมื่อวานกว่าจะได้กินข้าวก็งุ่นง่าน เกือบเที่ยงคืน” พลอยชมพูบ่นกระปอด

กระแปด นึกโทษชะตาชีวิตอันเลวร้ายที่ผ่านมาของตนเอง ก่อนสะบัดหน้าไล่ความเหี้ยมเฉียวพร้อมทั้งสุดลมหายใจเข้าลึกแล้วบอกกับสมอง “ช่างแม่ง เดี่ยวเที่ยงกูก็ได้กินละ ตอนนี่สั่งมาเรียบร้อย”

“สั่งไรอะ”

“หมูกระทะย่างให้” อินเทิร์นสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น ผิดกับเมื่อครู่ทันทีเมื่อนึกถึงอาหารมื้อแรกของวัน ก่อนหันไปมองเพื่อนของตนและเอ่ยชวน “สนใจรวมดีปะ มีก๊วกชิมแล้วก็พีเจ” ซึ่งพีเจที่ว่าก็คือเจ้าหน้าที่พยาบาลนั่นเอง

โดยปกติในที่ห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินจะเตรียมปันได้ไว้ให้แพทย์อยู่แล้วสามมื้อด้วยกัน แต่ในบางครั้งมันก็นั้นสุขภาพจนเกินไปบุคคลที่เน้นทางสายกลางแบบเธอจึงเลือกสั่งเนื้อมาเพิ่มสักหน่อย

“สามชั้นเลยนะเว้ย” พลอยชมพู่ย้ำถึงความน่ากินเมื่อเห็นท่าทางลังเลของบริรักษ์ ก่อนจะใส่สติไซ้ถึงรสชาติของน้ำจิ้มเข้าไปอีกหน่อย จนสุดท้ายเพื่อนชายของตนก็ตกหลุมพราง

“เลิศ” เธอตอบว่าบริรักษ์เสียงดังอย่างสนใจ ก่อนจะหันกลับไปเขียนชาร์ตพร้อมทั้งเอ่ยต่อ “เปิดดีหมูกระทะย่างให้แบบ Y2K”

ร่างสูงโปร่งที่หลวมตัวไปแล้วเรียบร้อยแล้วได้แต่นั่งนิ่ง พลังจินตนาการถึงมื้ออาหารตามที่พลอยชมพู่บรรยายมา ก่อนตัดสินใจเปิดโทรศัพท์เข้าแอปพลิเคชันสัฟไฟเพื่อหาอะไรเล่นฆ่าเวลาระหว่างรอ

บริรักษ์ผู้รับบทเป็นคนว่างงานในตอนนี้ได้แต่เลื่อนฟีดหน้าจอขึ้นลง ท่ามกลางสงครามใส่ท่อนช่วยหายใจจากห้องข้างๆ ที่มีอาจารย์โพนกับชิมเพื่อนอินเทิร์นอีกหนึ่งคนรับผิดชอบอยู่ กระทั่งหมุนแก้อีเลนจนครบ 360 องศาแล้วละ ประตู่ห้อง ER ก็ได้เปิดออก

แพทย์จบใหม่ผู้มีความตื่นตัวเต็มเปี่ยมเงยหน้าขึ้นมองทางเข้า โดยอัตโนมัติ ทำใจรับมือกับคนไข้ แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจเมื่อบุคคลที่เดินเข้ามาไม่ใช่ผู้ป่วยที่บริรักษ์กำลังจินตนาการถึงอยู่ พี่เมฆ?

ร่างสูงโปร่งเล็กคิ้วอย่างสงสัย ก่อนจะเข้าใจสถานการณ์ในที่สุด

ที่แท้อาจารย์หม่อมก็คือสตาฟฟ์จากคัลยกรรมคนที่พลอยชมพูนอนอยู่นั่นเอง

บริรักษ์ที่ยังคงนั่งนิ่งได้แต่มองสำรวจแผนหนุ่มของตนเอง ด้วยความคิดถึง พร้อมทั้งไล่สายตไปตามไหล่หนาปากกว้างของอีกฝ่าย ก่อนที่สุดท้ายจะแอบส่งยิ้มหวดแมวไปให้เมื่อดวงตาสองคู่ประสานกัน ฝ่ายเมธัสที่เห็นดังนั้นจึงได้แต่ระบายยิ้มบางออกมา ในใจนึกอยากเดินเข้าไปหา แต่ก็กลัวว่าคนน้องจะตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

อินเทิร์นหนึ่งที่คิดว่าตนเองสวมบทบาทได้อย่างแนบเนียนยกมือขึ้นไหว้คนอายุมากกว่าที่กำลังเดินเข้ามาหาพลอยชมพูทันที ด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ เพื่อไม่ให้ใครสงสัย

ซึ่งแน่นอนว่าท่าทางเหล่านั้นมันดันดูน่าสงสัยกว่าเดิมอีก... พลอยชมพูคิด พร้อมทั้งกระแอมกระไอหนึ่งที

ฝ่ายเมธัสที่ไม่ได้รับไหว้จากคนอายุน้อยกว่ามานานได้แต่พยักหน้ารับอย่างเอ็นดู ก่อนยกหลังมือขึ้นปิดปากกลบเกลื่อนรอยยิ้มของตนเอง หลังจากนั้นจึงพยายามตีเนียนเล่นละครไปกับน้องด้วยอีกคน

ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์ของเราคนทั้งโลกจะรู้ แต่ถ้าบริรักษ์จะเข้าใจว่าพวกเขายังไม่รู้ก็ไม่เป็นไร

คนอายุมากกว่าประกายนัยน์ดาววรวีบ ใช้เวลาเพียงชั่วครู่ มองสำรวจคนอายุน้อยกว่าด้วยความรวดเร็ว ก่อนจะหันไปถามเคส ที่ถูกส่งตัวมาจากพลอยชมพู

ส่วนบริษัทที่กำลังสวมบทบาทเป็นคนแปลกหน้าที่คุ้นเคยอยู่ รีบใช้โอกาสนี้ในการตีเนียน แกล้งหันตัวไปอีกด้านก่อนทำทีเป็นยก โทรศัพท์ขึ้นมา รอจนกระทั่งอินเทิร์นสาวพาศัลยแพทย์หนุ่มไปดูเคสนั้นแหละ บริษัทจึงได้ลดระดับเครื่องมือสื่อสารลง ก่อนหมุนตัวเล็กน้อยเพื่อให้สายตามองเห็นคนอายุมากกว่าทำงาน หลังจากนั้นจึงใช้เวลาทั้งหมดสำรวจร่างหน้าที่ไม่ได้เห็นหน้าเห็นตาเสียหลายวัน

ไม่เคยรู้ตัวเลยเหมือนกันว่าจะรู้สึกคิดถึงอีกฝ่ายมากกว่าที่เคยคิดว่ารู้สึก

ฝ่ายเมธัสที่รู้ว่าแผนหลังของตนกำลังกลายเป็นจุดพักสายตาของคนน้องได้แต่ทำทีเป็นไม่รู้ไม่เห็น ปล่อยให้คนอายุน้อยกว่ามองเล่นอยู่อย่างนั้นโดยไม่กรธเคือง

อินเทิร์นหนึ่งที่กำลังตีמדกับมุมจริงจางของพี่เมธของเขาอยู่ ได้แต่เอียงคอมองร่างหนา เอียงซ้าย เอียงขวา ซึมซาบความรู้สึกโหยหา จนกระทั่งประตูห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินเปิดออกมา ภาพจากลานสาดตาของบริษัทก็เปลี่ยนไป

เมย์!

บริษัทที่นั่งอยู่สะดุ้งตกใจจนเกือบตกเก้าอี้ มือทั้งคู่กำแน่นพร้อมทั้งม่านตาขยาย หลังจากนั้นจึงถลึงตามองลูกพี่ลูกน้องของตนที่ยืนกอดอกทำหน้าเป็นยักษ์อมนมบุตรอยู่

“เมย์จะบ้าอ้อ! ใครให้ยืนหน้าเข้ามา ตกใจหมด!” บริษัทแหวพร้อมทั้งดีใจที่ชายของตนเองเสียงดังป๊าบ และบ่นต่ออีกหนึ่งชุด “คิดว่าตัวเองเป็นดากานดาหรือไง”

แพทย์พี่เลี้ยงที่โดนตีจนไหล่สั่นเหลือบตามองคนอายุน้อยกว่าทันทีที่ถูกปรามาส “ทำไม! ทำไมจะเป็นดากานดาไม่ได้คะ เป็นฝรั่งแล้วเป็นดากานดาไม่ได้่อ” พี่ชายตัวร้ายยื่นหน้าเข้ามาใกล้บริรักษ์อย่างจับผิด อย่าคิดว่าเขาไม่รู้ว่าคนน้องกำลังมองอะไรหรือมอง ‘ใคร’ อยู่ ที่ทำแบบนี้ก็เพื่อต้องการเบี่ยงเบนความสนใจโดยใช้ความโมโหกลบเกลื่อนหลักฐานที่มีอยู่เต็มไปหมด

หึๆ

“อย่าคิดว่าผมโง่จนดูไม่ออกว่า คุณกำลังใช้หน้าที่การงานในทางไม่ชอบอยู่” เมย์หรีตชี้หน้าบริรักษ์ พร้อมทั้งยึดตัวขึ้นสูงบังทัศนวิสัยเดิมของอินเทิร์นหนึ่งจนมิด

ฝ่ายคนอายุน้อยกว่าที่ถูกจับได้แก้มงเงี้ยว เสมองไปทางอื่นทันทีที่ก่อกวนแก้ตัว

“บ๊า” ร่างสูงโปร่งเอ่ยเสียงสูงพร้อมทั้งเล่นบทถูกใส่ร้าย ขยับกายเบี่ยงแก้้อหนีเมย์ไปอีกทาง “ใช้หน้าที่การงานอะไร เมย์อะมั่ว”

แต่มีหรือที่ฝรั่งปลอมจะยอมแพ้ แพทย์พี่เลี้ยงที่เห็นใครบางคนเถียงข้างๆ คูๆ อยู่จึงอ้าปากเตรียมแย้งทันที

“ก็เห้-”

“แล้วเมย์มาทำอะไร!” แต่ก่อนที่เมย์จะจับพิรุณของบริรักษ์ได้มากกว่านี้ น้องชายคนดีก็เล่นจิ้งหะเปลี่ยนเรื่องทันทีเพราะว่ามันได้ผลเสมอมา ร่างสูงโปร่งที่โผล่ขึ้นกลางคันจับจ้องไปที่หน้าของหนุ่มลูกครึ่งอย่างแน่วแน่

ฝ่ายแพทย์พี่เลี้ยงที่ถูกเบนความสนใจได้แต่อ้าอึ้ง ก่อนตอบอีกฝ่ายออกมางๆ เนื่องจากปรับตัวไม่ทัน “มะ...มาดูเคส”

“เคสไร่ อย่าบอกนะว่าเคสที่เขาสงสัย Acute limb ischemia อะ”

“ก็... อือ” เมย์ขมวดคิ้วมุ่น ตอบออกมาอย่างง่ายดาย

“แล้วใช่เคสนั้นปะ” บริรักษ์พยักพยเปิดไปทางคนไข้ทันที ก่อน
ชี้ออกไป

ร่างหน้าที่หวังใจว่าจะมาจับได้คนโกหกมองตามสายตาของ
อินเทิร์นหนึ่งไปยังเตียงผู้ป่วยที่มีอาจารย์หม่อมยืนอยู่ ก่อนเบิกตา
กว้างเล็กน้อย หลังจากนั้นจึงได้ยินเสียงกระซิบเย็นเยียบที่ข้างหู ซึ่ง
เป็นประโยคข่มขู่จากบริรักษ์

“แพทย์ที่เลี้ยงที่ไหนเขามาดูเคสสายกว่าสตาฟฟ์บ้าง... เมย์
ลองคิดดูดีๆ ว่าถ้าไม่รีบไปตอนนี้ ระวังจะไม่มีโอกาสได้รับอีกนะ”

หลังจากนั้น สงครามระหว่างบริรักษ์กับเมย์ก็ยุติลง ถึงแม้มัน
จะเป็นการพักยกแค่ชั่วคราวก็ตาม

อินเทิร์นหนึ่งที่รอดตายอย่างหวุดหวิดหมุนเก้าอี้กลับมาทันที
ก่อนพรวดพราดใจออกมาวู่วามเหี้ยมด กุมใจที่หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มขึ้น
มาพร้อมทั้งทำหน้าสยองขวัญ ซึ่งก็ไม่ใช่เหมือนกันว่าตัวเองจะกลัว
ถูกจับได้ทำผิดสักนิด ในเมื่อสุดท้ายเรื่องของเขาเมย์ก็ต้องรู้อยู่ดี
หรือที่เป็นแบบนี้มันเป็นเพราะว่าบริรักษ์ดูหนังมากเกินไป

ร่างสูงโปร่งสลัดความคิดฟุ้งซ่านออกจากหัว พอดีกับที่มีเคส
ใหม่เข้ามาบริรักษ์จึงใช้จังหวะนั้นปลีกตัวออกจากแก๊งนักสืบได้สำเร็จ
แต่น่าเสียดายที่เคสใหม่เป็นเพียงเคสผู้ป่วยถูกสุนัขกัด บริรักษ์เลย
ได้กลับมา นั่งที่เก้าอี้ตัวเดิมด้วยความรวดเร็ว

และผลพวงจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นก็ทำให้ภายในห้อง
อุบัติเหตุ-ฉุกเฉินเกิดภาพข่าวอย่างเช่นปัจจุบันนี้

พลอยชมพู่ผู้ทำหน้าที่กำลังเขียนใบบันทึกการรักษาอยู่โดยมี
นายแพทย์เมธัสคอยคุมอยู่ข้างๆ และมีเมย์ที่พยายามแทรกตัวเข้า
มายืนบังบริรักษ์จากสายตาของศัลยแพทย์หนุ่มอีกที

เอาเถอะ ถึงแม้ภาพข่าวจะดูซูลมุนนิดหน่อย

แต่สุดท้ายแล้วมันทำให้บริรักษ์รอดตายได้ ก็น่าจะโอเค

หลังจากเหตุการณ์ประหลาด ๆ ผ่านพ้น บริรักษ์ที่คิดว่าตนเอง
แบบเนียนพอสมควรจึงได้แต่มองส่งร่างหนาของศัลยแพทย์หนุ่มไป
ก่อนจะเลิกคิดด้วยความแปลกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นพี่เมฆของเขาหยุด
คุยกับอาจารย์จิมที่หน้าประตู

ความสงบสุขของห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉินกลับมาอีกครั้ง พร้อม
ทั้งอาหารมื้อกลางวันที่ได้เดินทางมาถึง หมูกระทะย่างให้ถูกจัดใส่จาน
เรียบร้อย แต่ก่อนที่บริรักษ์จะได้ลุยกับน้อง เสี่ยงข้อความจาก
โทรศัพท์ก็ดังขึ้นมาเสียก่อน ซึ่งแน่นอนว่ามันมาจากอดีตนายแพทย์
เมธัสันเดอร์สเกอร์พีเอ็น

 : ตั้งใจทำงานนะครับ

 : แล้วตอนเย็นเจอกัน

 :

“ทำไมพี่เมฆไม่จ้างแม่บ้านล่ะครับ” เสียงนุ่มของคนอายุ
น้อยกว่าเอ่ยออกมาในขณะที่มือกำลังช่วยศัลยแพทย์หนุ่มดันตู้
หนังสือขนาดใหญ่ไปที่ผนังอีกฝั่ง มันทุลทุดและผสมปนเปไปกับ
เสียงหอบหายใจ

หลังจากกลับจากโรงพยาบาล บริรักษ์ที่ยืนทำงานมาตลอดทั้งวัน
ถึงกับเหนื่อยอ่อน หหมดแรงแม้กระทั่งจะอ่อนคนอายุมากกว่า พอ
กลับถึงบ้านจึงได้แต่นอนสลบเหมือดอยู่บนโซฟา กระทั่งตื่นขึ้นมา
เห็นคนพี่เขาแต่เก็บนุ่นกวาดนี่อยู่ ตัวเขาเลยทนไม่ไหว ตัดสินใจช่วย
คนอายุมากกว่าทำความสะอาดบ้านอีกแรง

ฝ่ายเมธัสที่เห็นคนน้องเกร็งแขนจนกล้ามเนื้อแข็งตัวขึ้นได้แต่ยกยื้มอย่างเอ็นดู ก่อนตอบออกมาด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ “ปกติพี่ก็จ้างครัวเดือนละครั้งสองครั้ง แต่แค่วันนี้เจ้าประจำเขาไม่ว่าง”

ดังนั้นคัลยาแพทย์หนุ่มถึงได้ลุยเอง เนื่องจากเขาทิ้งบ้านไปหลายวันเพราะติดประชุมที่ต่างจังหวัด พอกลับมาฝุ่นเลยเกาะเต็มไปหมด อีกอย่าง... เมธัสต้องการพื้นที่ในบ้านเพิ่ม เพื่อหาที่เตรียมไว้สำหรับเครื่องบินจักรยานของตน

อินเทิร์นหนึ่งเห็นคนอายุมากกว่าลากเครื่องออกกำลังกายออกมาจึงเอ่ยถาม “พี่เมธลงปั่นจักรยานด้วยหรอ”

“ครับ” เมธัสผงกหัว ก่อนเงยหน้าขึ้นมามองคนอายุน้อยกว่าเมื่อตนเองจัดการกับตัวเครื่องเสร็จ “พอดีทางโรงพยาบาลขอความร่วมมือมา”

ซึ่งงานที่ว่าก็คืองานปั่นจักรยานการกุศล ‘Ride For Dad’ ที่จัดขึ้นเพื่อระดมทุนสร้างตึกใหม่ของโรงพยาบาลนั่นเอง

บริษัทที่ได้รับคำตอบทำเพียงพยักหน้าหงึก ๆ เข้าใจ แต่ก็ยังอดสงสัยไม่ได้อยู่ที่ “แปลกนะครับ โรงพยาบาลเราเป็นโรงพยาบาลรัฐแท้ ๆ แต่พอพื้นที่รักษาคนไข้เรามีไม่พอ เงินสร้างตึกใหม่ดันต้องหากันเอาเอง ไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลสักบาท คนวิ่งก็วิ่งไปเถอะ คนว่ายน้ำก็จะว่ายน้ำอยู่อย่างนั้น แต่ต่อให้ว่ายรอบโลก สุดท้ายระบบสาธารณสุขบ้านเราก็ละเหมือนเดิมอยู่ดี” ซึ่งคนที่ต้องแบกรับภาระนี้ก็เป็นบุคลากรทางการแพทย์ตัวเล็ก ๆ ที่ไม่ได้มีส่วนช่วยในการคิดนโยบายใด ๆ เลย แต่ว่าผลเสียของนโยบายสั้นคิดเหล่านั้ันดันตกมาอยู่ที่คนหน้างานและคนไข้ที่น่าสงสารผู้ต้องมาโรงพยาบาลรัฐทุกคน

“นี่ขนาดโรงพยาบาลเราเป็นโรงพยาบาลใหญ่ะครับ รักคิด

ไม่ออกเลยว่าโรงพยาบาลที่ขนาดเล็กกว่านี้ เขาจัดสรรงบกันยังไงให้โรงพยาบาลอยู่ได้” อินเทิร์นหนึ่งถามต่อ

เมธัสที่ได้ฟังนั่งคิดเล็กน้อย ก่อนเอ่ย “เรื่องนี้พี่เคยถามเพื่อนที่อยู่โรงพยาบาลติดชายแดนเหมือนกันนะ พong บม้นน้อยการรักษาคนไข้มันเลยมีข้อจำกัดเยอะ เพราะต้องแบ่งเงินให้คนไข้ต่อหัวน้อยที่สุด นอกจากแล็บพื้นฐานแล็บอื่นก็ต้องส่งนอกโรงพยาบาลเอา ซึ่งกว่าผลจะออกมาที่หัตถ์คนไข้จนหายแล้วถึงรู้ด้วยซ้ำก็มี อย่างส่งฟิล์มส่งซีทีสก็จะมีกำหนดลงมาเลยว่าเดือนหนึ่งสามารถส่งได้กี่ราย”

บริรักษ์ที่ไม่เคยทำงานในโรงพยาบาลที่เต็มไปด้วยข้อจำกัดขนาดนั้นอ้าปากหวอทันที จินตนาการไม่ออกว่าต้องทำอะไรถ้าต้องไปรักษาผู้ป่วยที่นั่น และนอกจากปัญหาเหล่านี้แล้ว มันยังมีรายละเอียดยับยั้งอีกมากที่ต่อให้พูดยังไงก็พูดไม่หมด

“โห เพื่อนพี่เมธเก่งอะ เป็นรักนะ รักคิดไม่ออกเลยว่าจะทำยังไงให้ตัวเองไม่ลาออกไปก่อน” บริรักษ์เอ่ยอย่างทิ้ง ๆ ก่อนประโยคถัดมาจากเมธัสจะพลิกเส้นเรื่องทั้งหมด

“เพื่อนพี่ก็คิดไม่ออกเหมือนกันครับ ตอนนี้อย่าเลยลาออกมาเป็นติวเตอร์แทน”

อ้าว...

บริรักษ์ชะงักมือที่กำลังจับหนังสือดัดใส่ชั้นทันที ก่อนเงยหน้าขึ้นมองคนอายุมากกว่า ทั้งสองจ้องตากันนิ่งจนสุดท้ายต่างฝ่ายต่างหัวเราะออกมาเพราะว่าเข้าใจในความตลกร้ายของระบบนี้ดี

“แต่เพื่อนพี่เมธก็เก่งอยู่ดีนั่นแหละ”

“ครับ พี่ก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน” เพราะกว่าที่คนคนหนึ่งซึ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยแพชชันจะตัดสินใจลาออกจากงานที่ตนเองรักได้นั้นมันคงไม่ใช่เรื่องง่ายเลย และคงไม่ใช่ภูเขาสูงเตี้ย ๆ ที่เดินไม่กี่ก้าว

ก็สามารถข้ามไปอีกฝั่งได้

หลังจากที่ทั้งคู่ทำความสะอาดบ้านครั้งใหญ่เสร็จ อาหารที่สั่งเอาไว้ก็เดินทางมาถึงด้วยบริการรับส่งอาหารเจ้าประจำที่คนอายุมากกว่าชอบใช้บริการ บริรักษ์ที่รู้สึกหิวจนได้ก็ช่วยศัลยแพทย์หนุ่มแกะกล่องอาหารญี่ปุ่นและเตรียมถ้วยขนาดเล็กมาใส่โซยุกับวาซาบิทันที ก่อนที่ทั้งคู่จะนั่งลงบนโซฟาหน้าโทรทัศน์เพื่อเลือกหาหนังดูไปด้วยในระหว่างกินอาหาร

“พี่เมมรู้จักกับอาจารย์จิมด้วยหรอครับ”

บริรักษ์ที่กำลังคืบแถมอนขึ้นมาเอ่ยถามคนอายุมากกว่าเมื่อนึกขึ้นได้ เนื่องจากตอนอยู่ในห้องอุบัติเหตุ-ฉุกเฉิน เขาเห็นอีกฝ่ายเดินเข้าไปคุยกับสตาฟฟ์วอร์ดเด็ก

“ครับ จิมรุ่นเดียวกับพี่”

บริรักษ์ที่ได้รับคำตอบเบิกตาโตทันทีเนื่องจากแปลกใจ ไม่ใช่เพราะว่าร่างสูงโปร่งคิดว่าศัลยแพทย์หนุ่มหน้าแก่นะ แต่เป็นเพราะอาจารย์จิมดูเด็กมาก ๆ ต่างหาก บริรักษ์เลยคิดว่าอย่างมากอาจารย์คงอายุไม่เกินสามสิบสองปี

“รักตกใจแบบนี้พี่ใจเสียนะครับ”

เมธัสที่เห็นท่าทีของคนอายุน้อยกว่ามองหน้าอีกฝ่ายอย่างเย้าแหย่ ก่อนยกยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วเอ่ยต่อ “ในจินตนาการของรัก รักคิดว่าพี่อายุเท่าไรกัน หือ?”

ศัลยแพทย์หนุ่มเลิกคิ้วถาม พลางรอดูปฏิกิริยาของอินเทิร์นหนึ่ง

และก็เป็นไปตามคาด

คนน้องที่กลัวคนพี่เสียใจจนลาน ธิปปฏิเสธแก้ไขความเข้าใจผิดของร่างหนาทันที ยกมือบอกรู้ อธิบายเสียยืดยาว จนกระทั่ง

เมธัสทนไม่ไหวแล้วหลุดยิ้มซ้ำออกมาแน่นแหละ บริรักษ์ถึงได้รู้ตัวว่า
ตนเองกำลังถูกศัลยแพทย์หนุ่มหลอก

ร่างสูงโปร่งที่ถูกหยอกยกมือขึ้นมาตีไหล่หนาตันที่อย่างนี้
งอน

ป๊าบ!

และเสียงที่ได้ก็ไม่เบาไปกว่าน้ำหนักมือของคนน้องเลย

“รัก...”

คนอายุมากกว่านี้ค้าง ก่อนจะเอ่ยชื่ออีกฝ่ายออกมาอย่าง
อึ้ง

ร่างหนาค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมาสบตาอินทรีนหนึ่งอย่างเชื่อง
ช้า รู้สึกแปลกอยู่เหมือนกันที่โดนประทุษร้ายเพราะมันกินานมาก
แล้วที่ไม่มีใครทำแบบนี้กับตน จนกระทั่งได้สบตา เมธัสถึงได้รู้ว่า
บริรักษ์ก็กำลังอึ้งอยู่เช่นกัน

ศัลยแพทย์หนุ่มที่รู้สึกแสบไปทั้งแถบยกมือขึ้นมาลูบไหล่
ตนเองพร้อมทั้งร้องซัดออกมาเบาๆ

“กีพีเมฆอ่า...” บริรักษ์เมื่อเห็นดังนั้นจึงเอ่ยเสียงอ่อน
กระเจ้ากระอดคนพีที่หย่เล่นผิดเวลา จากนั้นจึงขยับเข้าใกล้แล้ว
เล็กแขนเสื้อของร่างหนาขึ้นดู “เจ็บมากไหมครับ”

“มากครับ พี่รู้สึกเหมือนกระดูก Humerus พี่จะหักเลย” เมธัส
เอ่ยออกมาหน้านิ่ง ก่อนกลั้นยิ้มเมื่อเห็นอินทรีนหนึ่งทำหน้าบูด

ร่างสูงโปร่งที่เพิ่งรู้ตัวว่าถูกศัลยแพทย์ทั่วไปเอากการละคร
หลอกซ้ำสองจึงอีกฝ่ายตาเขียวปัด ซึ่งมันน่ารักมากเสียจนคนพีทน
ไม่ไหวหลุดหัวเราะออกมาอย่างเ็นดู ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรเหมือนกันที่
เขาอยากเล่นอะไรที่มันดูไร้สาระขนาดนี้กับใครสักคน

หลังจากแก้งอีกฝ่ายสำเร็จ เมธัสที่รู้ว่าถ้าไปต่ออีกนิดจะถูก

ชวนเข้าจริง ๆ จึงเอ่ยขอโทษขอโพยคนน้อง ก่อนพักยก นั่งสำนึกผิด จนอินเทิร์นหนึ่งเริ่มรู้สึกพอใจนั้นแหละ ทั้งคู่จึงได้สามารถจัดการกับ ปัญหาครึกได้

ฝ่ายบริรักษ์ที่กลับมาอารมณ์ดีอีกครั้งจึงได้เอ่ยถามถึงสตาฟฟ์ จากออร์ตเดี๋ย

“อาจารย์จิมก็จบจากที่เดียวกับเราหรอครับ”

คนอายุมากกว่าส่ายหน้า ก่อนขยายความ “จิมจบจากอีกที่ หนึ่งครับ แต่ว่ามาเป็นอินเทิร์นที่นี่พร้อมกัน”

“จริง ๆ ก็มีสตาฟฟ์หลายคนเหมือนกันนะที่รุ่นเดียวกับพี่... อย่างโพนก็ใช่” เมธัส

“โพน? พี่โพนอีอาร์หรอครับ”

“ครับ โพนนั้นแหละ อินเทิร์นปีพี่กลับมาเป็นสตาฟฟ์ที่นี่กัน เยอะเลย” ศัลยแพทย์หนุ่มตอบก่อนเอ่ยถาม เมื่อจู่ ๆ คนอายุน้อย กว่าก็ยิ้มออกมา

“รักยิ้มอะไรครับ”

บริรักษ์ที่ยกยิ้มไปถึงดวงตาเงยหน้าขึ้นมองคนพี่ทันที “รักยิ้ม ดีใจ”

ดีใจ?

คนอายุมากกว่าเลิคว้อย่างสงสัย ก่อนจะได้รับการเฉลย

“ยิ้มดีใจที่พี่เมฆน่าจะเหงาไม่มาก

“แล้วก็ดีใจที่อย่างน้อยในโรงพยาบาลที่เต็มไปด้วยใครก็ไม่รู้ มีเพื่อนของพี่เมฆเต็มไปหมด” บริรักษ์

ถึงแม้จะเป็นแค่เพื่อนร่วมงานหรือเป็นแค่เพื่อนที่เห็นเพียง ผ่านตากก็ตาม แต่บริรักษ์ก็ดีใจทั้งนั้น

เพราะว่าบริรักษ์เคยคิด...

ซึ่งความคิดที่ว่ามันไม่เยอะนักหรอก แต่เขาก็ยังคิด ยังคงสงสัยว่าคนอายุมากกว่าจะรู้สึกเหงาบ้างไหมที่ต้องอยู่ไกลจากครอบครัว ขนาดตัวบริษัทเองที่ไม่ได้ติดบ้านขนาดนั้นยังมีช่วงเวลาทีรู้สึกแคว้งคว้างเลย เมื่อวันที่เราเหนื่อยจนทนไม่ไหวแต่กลับห้อมมาแล้วไม่เจอใคร จนสุดท้ายต้องนั่งร้องไห้อยู่คนเดียว

ถึงแม้บริษัทจะรู้ว่าพี่เมฆของเขาเป็นคนที่ใช้ชีวิตได้เก่งมาก ๆ ก็เถอะ แต่มนุษย์เราจะแสร้งจนไม่รู้สึกเหงาได้จริงหรือ

และเพราะแบบนั้น เมื่อบริษัทได้รู้ว่าจะอย่างน้อยในที่ที่เต็มไปด้วยคนแปลกหน้ายังมีใครบางคน พี่เมฆรู้สึกคุ้นเคยอยู่บ้าง เพียงแค่นี้บริษัทก็พอใจ

อย่างน้อยมันก็น่าจะทำให้คนอายุมากกว่ารู้สึกเหงาอย่างน้อยลง เมธัสที่ได้ฟังในใจอุ้นวาบ มันนานมากแล้วที่ความเหงาของเขาไม่มีใครสักคนพูดถึงหรือเอื้อมมือเข้ามาใกล้เพื่อสัมผัสมัน

ถึงแม้ความเหงาสำหรับเขาจะมีรูปทรงประหลาด แต่มันมีขนาดและจับต้องได้จริง ดังนั้น เมื่อบริษัทมองเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เกาะเกี่ยวเขาอยู่ เมธัสจึงรู้สึกว่าหัวใจมันกำลังเต้นช้าลง

“ครับ” เสียงทุ้มเอ่ย ยกยิ้มออกมาเล็กน้อยก่อนพูดต่อ “พี่ก็ดีใจที่มันเป็นแบบนี้เหมือนกัน”

คนอายุน้อยกว่านั้นนินดาเป็นประกาย ยกยิ้มสดใส ก่อนมองสำรวจคนอายุมากกว่าอย่างรู้สึกรักใคร่

“แล้วเดี๋ยวต่อไปพี่เมฆก็จะรู้สึกเหงาอย่างน้อยลงกว่าเดิมอีก”

เพราะว่าต่อไป ในโรงพยาบาลที่เต็มไปด้วยใครก็ไม่รู้นั้น จะมีบริษัทที่เป็นความคุ้นเคยของอีกฝ่ายเพิ่มเข้ามาอีกหนึ่งคน

เมธัสที่ได้ฟังนิ่งเงียบ ทำเพียงยกคอกขึ้นมาทำไอโฟนไว้ก่อนเอียงศีรษะลงไป พร้อมทั้งนั่งมองอินเทิร์นหนึ่งอยู่อย่างนั้นไม่วางตา

ความรู้สึกอัดขยวมันวิ่งพล่านไปทั่วทรวงอก รสชาติหวาน
 ซ่านแผ่กระจายไปตามเส้นเลือดหล่อเลี้ยงความรู้สึกบางอย่างให้เติบโต
 ใหญ่ และสุดท้ายมันก็ออกดอกผลิตผล

“พื๋อยากกอดรัก”

กอด ที่หมายถึงกอดให้แน่นและนานที่สุด
 เป็นกอด ที่ความหมายของมันมากกว่าคำว่ากอดที่พูดออก
 มา

ศัลยแพทย์หนุ่มในตอนนี้อาจกับคนเพื่อพัก ทว่าสติปัญญา
 กลับครบถ้วนสมบูรณ์ดี

ร่างหนาของคนอายุมากกว่ามองสบสายตาก็ฝ่าย ก่อนกลืน
 น้ำลายเหนียวหนืดลงคอ บริรักษ์ที่ฟังอยู่เบิกตากว้างขึ้นเล็กน้อย
 ใบหน้าแดงช้ำอีกทั้งยังรู้สึกร้อนระอุไปทั้งตัว ไม่ยอมหลบตาและ
 เอาแต่มองหน้าของศัลยแพทย์หนุ่มเช่นเดียวกัน

“ประโยคนี้ของพี่เมฆนี่... เป็นประโยคเชิญชวนหรือประโยค
 บอกเล่าหรือครับ” อินทิรัตน์หนึ่งประหม่า เอ่ยถามออกมาอย่าง
 กล้าๆ กลัวๆ พร้อมทั้งเฝ้าปากแน่นอย่างไม่รู้ตัว

ก่อนคำตอบของอีกฝ่ายจะทำให้บริรักษ์ใจเต้นถี่รัวจนน่ากลัว
 ว่ามันจะทะลุออกมา

เพราะว่าประโยคของคนอายุมากกว่านั้น มันไม่ใช่ทั้งประโยค
 บอกเล่าและประโยคเชิญชวน

แต่เป็น...

“ประโยคขอรับรองครับ”